

VI
X 38.340

4

RUDYARD KIPLING
DŽUNGLA

RUDYARD KIPLING

DŽUNGLA.

(The Jungle Book).

Angleški spisal RUDYARD KIPLING.

Prevedel FR. K.

L. Schwentner

V Ljubljani 1908.

Založil L. Schwentner.

38.340

VI-X-f

030025570

Vsebina.

	Stran
Predgovor	V
I. Mavglijevi bratje	1
II. Kain lov'	44
III. Tiger! Tiger!	98

Dragi prijatelji!

Angleški pesnik Rudyard Kipling je prebival dolgo let v čudežni deželi Indiji. Preromal je od konca do kraja tiste neizmerne gozdove, ki stojé tam od vekomaj, ter goščave in močvirne pustinje, ki se razprostirajo od morja do visokih gora — vso to starodavno domovino brezštevilnih živali in zveri. Spoznal je natanko življenje in nehanje teh prebivalcev, njih šege in običaje, njih vesele in žalostne zgodbe. In kar je videl in slišal, je popisal v tej čudoviti povesti o Mavgliju, volčjem pastorku.

Vsi kraji in vsa ljudstva svetá poznajo to povest in jo ljubijo; zato je bilo potreba, da izpregovori Mavgli tudi slovensko, na veselje vsem, ki ste željni lepote. Poslušajte ga!

L. SCHWENTNER.

I.

Mavglijevi bratje.

Ob sedmih zvečer je bilo in vroče solnce se je napravljalo spat za sioniske hribe, ko se je oče volk prebudil iz svojega dnevnega počitka. Popraskal se je, zazehal je in si pretegnil noge počasi drugo za drugo, da se otrese zaspanosti iz tac. Mati volkulja s svojim velikim, sivim nosom je ležala med svojimi štirimi mladiči, ki so se cvileč igrali okoli nje; skozi vhod pa je svetil mesec v votlino, kjer je prebivala cela volčja rod-bina. „Ar-r-r!“ je rekel oče volk, „čas je spet za lov!“ in ravno je hotel zdirjati navzdol po hribu, ko se je prikazala pred pra-

gom majhna senca s košatim repom ter zjavkala: „Dobro srečo, poglavar volkov; in dobro srečo in silne, bele zobe tvojim plemenitim otrokom in naj ne pozabijo onih, ki gladujejo po svetu.“

To je bil šakal Tabaki, skledoliznik. Indijski volkovi zaničujejo Tabakija, ker se samo potepa, uganja hudobije, opravlja poštene ljudi in žre cunje in staro usnje po vaških smetiščih. Toda boje se ga pa tudi, ker Tabaki steče prej nego katerakoli žival v džungli. Ako pa steče, pozabi popolnoma, da se je bal kdaj koga in dirja po gozdu in popade vse, kar mu pride pred zobe. Celo tiger beži in se skrije pred steklim Tabakijem, kajti steklina je največja sramota, ki more doleteti zver. Mi imenujemo to bolezen steklino, živali pa jo imenujejo besnost in beže.

„Pa vstopi in poglej,“ je rekel resno in moško oče volk, „ampak jela nimamo prav nič pri hiši!“

„Za gospoda volka ne,“ je rekel Tabaki, „toda za ponižno živalco, kakor sem jaz, je

že gola
Kaj pa
da bi si

kost izborna pojedina.
smo mi, šakalji rod,
mogli izbirati?“ Tako

se je hlinil in pretvarjal, nato pa je stekel urno v votlino, kjer je našel v kotu jelenjo kost, katere se je držalo še malo mesa; tam je sedel in je začel veselo glodati.

„Hvala vam za dobro kosilce,“ je rekel in se je obliznil. „Kako lepi so vajini plemeniti otroci! Kako velike oči imajo! In tako mladi povrhu! Resnično, saj bi se bil lahko spomnil, da so kraljevi otroci takoj spočetka junaki.“

Tabaki je seveda vedel ravno tako dobro, kakor vsakdo, da je najslabše hvaliti otroke, če so poleg; veselilo ga je torej, ko je videl, kako sta nevoljna mati volkulja in oče volk.

Tabaki je sedel mirno in se radoval zla, ki ga je storil. Kmalu pa je zinil tako nedolžno, kakor da bi si nič hudega ne mislil:

„Velikan Šir Kan si je premenil lovišče. Prihodnji mesec bo lovil po teh hribih, tako mi je pravil.“

Šir Kan je bil tiger, ki je prebival ob reki Vengangi, dvajset milj daleč.

„Nima pravice!“ je vzrojil oče volk. „Po džungelski postavi nima pravice menjati svojega bivališča ne da bi nam naznanil, kakor se spodobi. Prepodil nam bo vse živali deset milj naokrog, a jaz — jaz moram rediti ženo in otroke.“

„Mati ga ni zastonj imenovala hromca,“ je izpregovorila mirno mati volkulja. „Kruljav je že od rojstva na eno nogo in zato pobija samo govedo. Nakopal si je na glavo vse prebivalce ob Vengangi, zdaj pa prihaja sem, da razkači še naše vaščane. Preiskali bodo vso džunglo, da ga vjamejo; ko ga ne bo že nikjer več, trpeli bomo pa zanj mi in naši otroci, ki bomo morali bežati, kadar nam navsezadnje zažgo travo pod petami.

— Res, prav hvaležni smo Šir Kanu, temu hromcu!“

„Ali naj mu vse tako sporočim?“ je vprašal Tabaki.

„Poberi se!“ je zavpil oče volk. „Poberi se in lovi s svojim gospodarjem! Za en večer si nam storil dovolj zla!“

„Saj grem,“ je dejal mirno Tabaki. „Ali slišite Šir Kana zdolaj v goščavi? Poročilo bi si bil lahko prihranil.“

Oče volk je napel ušesa in zaslišal zdolaj v dolini ob rečici hripavo, jezno renčanje tigra, ki ni vjel ničesar, a se ni menil, če tudi vsa džungla izve o tej sramoti.

„Tepec!“ je rekel oče volk. „S kakšnim hrupom se napravlja na ponočni lov! Mar misli, da so naši jeleni tako neumni kakor njegovi voli ob Vengangi?“

„Pst! Nocoj ne lovi niti vola niti jelena, ampak človeka!“ je rekla mati volkulja. Renčanje se je izpremenilo; bilo je skoro tako, kakor da silna mačka prede in kakor da zamolklo pogrmeva od vseh strani

sveta. Tisti šum je bil, ki zmeša drvarje in cigane, speče pod milim nebom, da teko časih naravnost v tigrovo žrelo.

„Človek!“ je rekel oče volk in pokazal vse svoje bele zobe. „Fej! Mar nima dosti hroščev in žab po barju, da mora jesti ljudi in to celo v našem okraju!“

Džungelski zakon, ki ne ukazuje ničesar brez vzroka, prepoveduje vsem živalim človeško meso; človeka je dovoljeno ubiti samo s tem namenom, da se pokaže otrokom, kako se tej reči streže, a še to sme storiti žival le izven lovišča svojega krdela ali svojega rodu. Pravi vzrok, da ne ubijajo ljudi, je ta, ker pridejo drugače prej ali poznej beli ljudje na slonih s puškami in na stotine rjavih ljudi z bobni, raketami in bakljami. Potem pa gorje slehernemu v džungli! Živali med seboj pa pravijo, da ne ubijajo ljudi le zategadelj, ker so najslabotnejša živa bitja in je torej nečastno za pravega lovca, da bi jih napadal. Pravijo tudi — in to je res — da postanejo živali-ljudožrke garjeve in da izgube zobe.

Renčanje je bilo glasnejše in glasnejše in se je nehalo z zamolklim „a-a-ar“, kakor zatuli tiger, kadar skoči na svoj plen.

Nenadoma pa je Šir Kan zarjul — toda prav po netigersko. „Zgrešil je!“ je rekla mati volkulja. „Kaj je pač to?“

Oče volk je tekel par korakov iz votline in je slišal, kako je Šir Kan ljuto zarenčal ter lomil po grmovju.

„Tepec je tako neumen, da je skočil v drvarjev ogenj in si opeknel noge,“ je rekel oče volk. „Tabaki je pri njem.“

„Nekaj prihaja po hribu,“ je pošepnila mati volkulja in nastavila ušesa. „Pripravi se!“

V goščavi je zašumelo, oče volk pa je počenil, pripravljen za skok. Tedaj pa, prijatelji, bi bili zagledali najčudovitejšo stvar na svetu — volk se je ustavil sredi skoka! Skočil je namreč, predno je videl, na koga je planil, potem se je pa skušal ustaviti. Posledica je bila, da je švignil štiri ali pet čevljev naravnost v zrak in padel na tla skoraj ravno tam, odkoder se je bil pognal.

„Človek!“ je zarenčal. „Človeški mladič! Poglej!“

Ravno pred njim je stal in se držal za nizko vejo gol rjavček; otrok, ki je pravkar shodil — tako nežna in ljubka stvarca, kakoršne ni bilo še nikoli ponoči pred volčjim brlogom. Gledal je v obraz očetu volku in se smejal.

„To je človeški mladič?“ je vprašala mati volkulja. „Nikoli ga še nisem videla. Daj ga sem!“

Volk, ki mnogokrat prenaša svoje mladiče, lahko prime, če je treba, jajce z zobmi, ne da bi ga strl. Oče volk je pograbil otroka s čeljustmi za hrbet in ga položil med svoje mladiče, ne da bi mu bil le z enim zobom opraskal kožo.

„Kako majhen! Kako nag in kako pogumen!“ je rekla mati volkulja. Otroček je kobacal med mladiči, da se prerine k toplemu kožuhu volčje matere. „Aha, jedel bi tudi z njimi! Takšen je torej človeški mladič! Ali se je pač mogel še kdaj kak volk pobahati s človeškim mladičem med svojimi otroci?“

„Tu pa tam sem že slišal o tem, toda nikdar še ne v našem krdelu ali v mojem času,“ je odvrnil oče volk. „Čisto brez dlake je še in ubil bi ga lahko, da ga z nogo pogladim. Poglej no, kako me ogleduje, pa se nič ne boji!“

Mati ni rekla nič na take besede, temveč je iztegnila svoj dolgi jezik ter obliznila otroka preko lica; oče volk pa je précej vedel, kaj ta reč pomeni.

Kar se je stemnilo v votlini, kajti vhod je zagradila Šir Kanova velikanska štirioglata glava. Za njim je stal Tabaki ter javkal: „Gospod, semle je izginil, gospod!“

„Šir Kan nas je zelo počastil,“ je rekel oče volk, toda oči so se mu kar svetile od jeze. „Kaj želi Šir Kan?“

„Svoj plen. Človeški mladič je zašel sem,“ mu je odgovoril Šir Kan. „Stariši njegovi so mi ušli. Daj mi njega!“

Šir Kan je res skočil v drvarjev ogenj in je bil še ves divji, tako so ga bolele opečene tace. Oče volk pa je vedel, da je vhod preozek, tako da tiger ne more v jamo.

Že zdaj je bil Šir Kan tako stisnjen v vhodu, da ni mogel ganiti s pleči in prednjimi tacami; kakor mačka je bil, ki sili srdita v mišjo luknjo.

„Volkovi so svoboden narod,“ je rekel volk. „Ukazuje jim poglavar njihovega krdela, a nikak potepuh, ki mori govedo! Človeški mladič je naš in storimo z njim, kar hočemo, ali ga ubijemo ali pa obdržimo!“

„Kaj le budališ o svobodi? Kakor mi bika, ki sem ga baš zadavil: misliš, da bom stal pred vašo pasjo luknjo in čakal, da mi izročite moj pošteno pridobljeni plen? Ali pač veš, kdo je Šir Kan, ki govori s teboj?“ Vsa votlina je zagrmela, tako je zarjul tiger. Mati volkulja se je otresla mladičev in sko-

čila proti žarečim Šir Kanovim očem, a sami so se svetile oči kakor dvoje zelenih ščipov.

„In jaz sem Rakša — bes —, ki ti odgovarja! Človeški mladič je moj, da veš, ti hromec — popolnoma moj! Ne bomo ga ubili, zdaj še nalašč ne! Naj živi, leta in lovi z našim krdelom in nazadnje, zapomni si, žabar, ki žreš ribe in loviš nage mladiče, bo lovil in preganjal še tebe, dokler ti kože ne potegne preko ušes! Zdaj se mi pa poberi ali pa tako mi jelena, ki sem ga ubila (jaz namreč ne jem sestradanega goveda), se vrneš k materi bolj kruljav nego si prišel na svet. Poberi se, prismojena žival!“

Oče volk je bil ves osupel ob tej govorici. Pozabil je že na čase, ko si je bil mater volkuljo priboril v poštenem boju s peterimi drugimi volkovi, ko je še dirjala s krdelom in so jo vsi imenovali besa in ne zastonj. Z očetom volkom bi se bil spoprijel Šir Kan, toda z obema se ni mogel meriti, ker je vedel, da imata boljše mesto in da bi se borila na življenje in smrt. Zato se je godrnjaje umaknil iz vhoda, zunaj pa je zavpil:

„Vsak pes laja na domačem dvorišču! Videli bomo, kaj poreče krdelo, ko izve, da sta sprejela v rejo človeškega mladiča! Mladič je moj in meni pride nazadnje pod zobe, tatovi metlorepci!“

Mati volkulja se je vrgla težko hropé med cvileče mladiče, oče volk pa ji je rekel z resnim glasom:

„Šir Kan je govoril precej prav. Mladiča morava pokazati krdelu. Ali bi ga res obdržala, mati?“

„Če ga obdržim!“ je sopihala. „Prišel je nag, ponoči, sam in lačen, a vendar se nič ni bal! Poglej, enega mojih je že odrinil. In oni kruljavi mesar bi ga bil ubil ter utekel k Vengangi, nas bi pa preganjali vaščani po vseh naših bivališčih in skrivališčih! Če ga obdržim! Kajpa da ga obdržim! Leži mirno, žabica! O Mavgli — kajti Mavgli, žabo te bom klicala — prišel bo čas, ko boš ti preganjal Šir Kana, kakor je on tebe preganjal!“

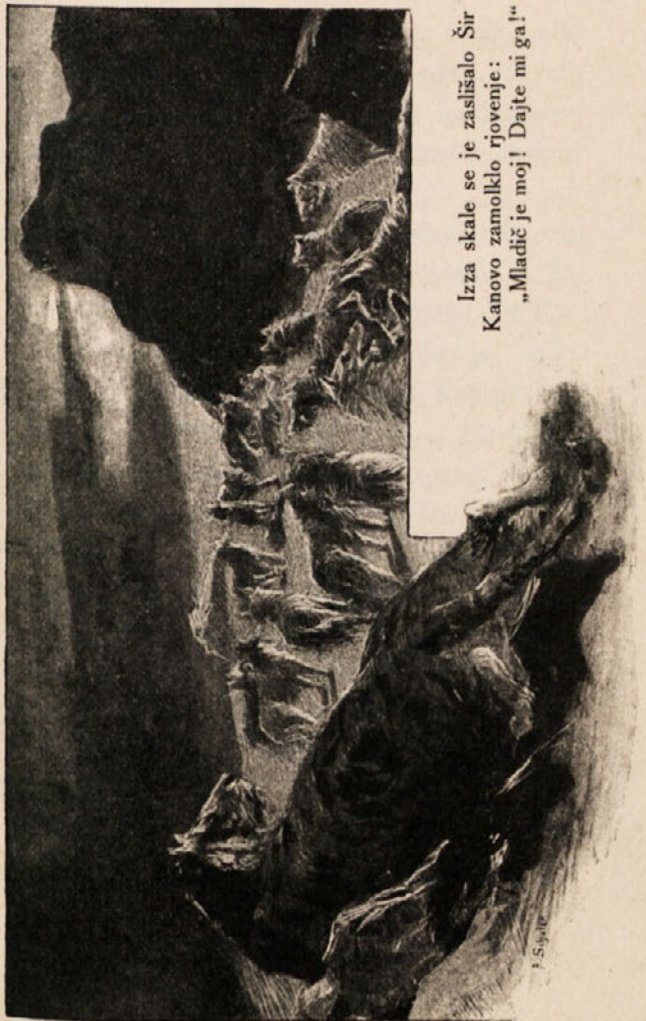
„Ampak kaj poreče naše krdelo?“ je rekel oče volk.

Džungelski zakon pravi zelo natančno, da izstopi lahko vsak volk iz svojega krdela, ko se oženi. Kadar pa dorastejo njegovi otroci vsaj toliko, da lahko stoje, jih mora pokazati krdelnemu zboru, da jih spoznajo drugi volkovi. Zbor se snide navadno vsak mesec ob polni luni. Ko si volkovi ogledajo mladiče ter jih dodobrega ovohajo, letajo lahko, koder jim je drago, in noben odrasel volk jim ne sme streči po življenju, dokler si niso ubili svojega jelena. Kdor se pregreši zoper to postavo, ga brez milosti kaznujejo s smrtjo. In, prijatelji, če prav prevdarite, boste rekli sami, da mora biti tako in nič drugače.

Oče volk je počakal, da so mladiči že malo tekali in nato jih je vzel neko noč h krdelnemu zboru. Vzel je seboj tudi Mavglija in mater volkuljo ter vse skupaj povedel pod skalo posvetovanja, ki je bila na vrhu hriba, posutega s kamenjem in gramozom, kjer se je lahko skrilo na stotine volkov. Akela, veliki, sivi, neoženjeni volk, ki je vodil strogo in spretno celo volčje krdelo, je ležal zleknjen na svoji skali in pod njim je sedelo štirideset

ali pa še več volkov vsakovrstne velikosti in barve, od sivih veteranov, ki so lahko sami premagali jelena, do mladih črnih triletnikov, ki so si le domišljevali, da so mu kos. Mogočni sivi samec jih je vodil zdaj že leto dni. V svoji mladosti je bil zašel dvakrat v volčjo past in nekoč so ga pretepli, da je obležal napol mrtev; poznal je torej precěj dobro človeške navade in običaje. Pod skalo so le malo govorili. Mladiči so se prekucevali ter se opletali sredi kroga, kjer so sedeli stari. Le zdaj pa zdaj se je približal starejši volk temu ali onemu mladiču, ga pazljivo ogledal in ovohal ter se resnobno vrnil na svoje mesto. Časih je potisnila mati svojega mladiča na sredo v mesečino, da bi ga ne prezrli. Akela pa je klical s svoje skale: „Saj poznate postavo — saj poznate postavo! Oglejte si jih dobro, o volkovi!“ skrbljive matere so ponavljale njegov klic: „Oglejte si jih dobro — dobro si jih oglejte, o volkovi!“

Naposled — materi volkulji se je kar dlaka zježila po hrbtu, ko je nastopil ta tre-

Iza skale se je zaslialo Šir
Kanovo zamolklo rjoenje:
„Mladič je moj! Dajte mi ga!“

notek — je oče volk potisnil v sredo tudi Mavglija, žabo, kakor so ga imenovali. Mavgli je sedel na tla, se smejal ter se igral s kremenčki, ki so se bleščali v mesečini kakor srebro.

Akela ni privzdignil niti glave, ampak le jednakomerno ponavljal: „Oglejte si jih dobro!“ Izza skale se je zaslišalo Šir Kanovo zamolklo rjojenje; takole je vpil: „Mladič je moj! Dajte mi ga! Kaj pa ima opraviti svobodni volčji rod s človeškim mladičem?“ Akela ni niti ušes zgenil, ampak je le ponavljal: „Oglejte si jih dobro, o volkovi! Svoboden rod se ne meni za tuja povelja. Oglejte si jih dobro!“

V zboru se je oglasilo zamolklo mrmranje in renčanje in mlad, štirileten volk je zavrnil Akelo s Šir Kanovo besedo: „Kaj pa ima opraviti svobodni volčji rod s človeškim mladičem?“

Džungelska postava pravi, da če nastane prepir radi sprejema kakega mladiča, morata govoriti zanj dva člana v krdelu, pa nikakor ne mati njegova ali njegov oče.

„Kdo je za mladiča?“ je vprašal Akela. „Kdo izmed svobodnega rodu bi govoril zanj?“ Nikdo se ni oglasil in mati volkulja se je pripravila na boj, in vedela je, da bo to njen poslednji boj, ako le pride do njega.

Edini tujec, ki ima glas in pravico v zboru, je Balu, zaspani rjavi medved, ki uči volčje mladiče džungelskih postav. Ta stari Balu, ki lahko prihaja in odhaja, kamor mu je drago, ker je le orehe, koreninice in med, se je vspel tedaj na zadnje noge in je zamrmral.

„Človeški mladič — človeški mladič?“ je izpregovoril. „Jaz govorim za človeškega mladiča. Škoditi nam ne more človeški mladič. Gladko mi ne teče beseda, ampak govorim, kar je prav. Naj leta s krdelom in živi z njim. Učil ga bom pa jaz sam.“

„Še eden mora govoriti zanj!“ je rekel Akela. „Balu je govoril in on je učitelj naših mladičev. Kdo bi še govoril?“

Črna senca se je prikazala v krogu. To je bil Bagira, črni panter, popolnoma črn kakor v džungli noč, le tu pa tam je imel

svetle lise, ki so se svetile kakor svila. Vsak je poznal Bagiro, srečal ga pa ni nobeden rad; zakaj zvit je bil kakor Tabaki, močan kakor bivol in neustrašen kakor ranjen slon. Ampak glasu je bil milega, kakor divji med, ki se cedi iz skorje drevesa in dlake je bil mehkejše od puha labodjega.

„O Akela in ves ti svobodni rod!“ je začel presti. „V vašem zboru nimam pravice ne glasú; toda džungelska postava pravi tako: če dvomijo, ali se sprejme mladič ali se ga ubije, potem se mu lahko življenje odkupi. Postava pa ne pravi, kdo ga sme odkupiti in kdo ne. Ali imam prav?“

„Prav! Prav!“ so rekli mladi volkovi, ki so vedno lačni. „Poslušajte Bagiro! Mladiča se sme odkupiti. Taka je postava!“

„Ker vem, da tukaj nimam pravice govoriti, vas prosim dovoljenja.“

„Kar govori!“ je zavpilo dvajset glasov.

„Nagega mladiča ubiti je sramota. Razven tega pa boste imeli z njim več veselja, kadar doraste. Balu je govoril zanj. K Baluovim besedam pridam jaz bika za nameček, pa še

prav tolstega, ki sem ga pravkar ubil in ki leži komaj pol milje od tod. Ali sprejmete torej, da odkupim človeškega mladiča, kakor je postava?“

Nastal je krik in kakih dvajset glasov je vpilo vse vprek: „Škode pač nimamo! Zimski dež ga umori. Ali pa solnce. Kaj nam bi škodila takšnale naga žaba? Naj le teka s krdelom! Kje imaš bika, Bagira? Sem z njim!“ Akela pa je med tem votlo lajal: „Oglejte si jih dobro — oglejte si jih dobro, o volkovi!“

Mavgli je bil še vedno tako zelo zave-rovan v kremenčke, da ni niti opazil, kako so prihajali volkovi drug za drugim in si ga ogledovali. Naposled so jo mahnili vsi po hribu navzdol po mrtvega bika; ostali so le Akela, Bagira in Mavglijeva rodbina. Šir Kan je še vedno rjul v noč, in je bil zelo razkačen, da mu niso izročili Mavglija.

„O, le rjuh!“ je mrmral zase Bagira. „Saj pride čas, ko ti zagode ta-le golič, da boš še vse drugače rjul, ali pa ne poznam ljudi prav nič.“

„Dobro se je izteklo,“ je rekel Akela. „Ljudje in njih mladiči so močno modri. Še pomagal nam bo lahko sčasoma.“

„Resnično, v sili bo lahko pomagal; kajti nikomur ni dano, da bi vodil krdelo na vekomaj!“ je pristavil Bagira.

Akela ni odvrnil ničesar. Mislil je na čas, ki pride vsakemu vodniku vsakega krdela, ko mu opeša moč in slabi od dne do dne, dokler ga končno volkovi ne raztrgajo; za njim pa pride nov vodnik, ki ga čaka ista usoda.

„Vzemite ga,“ je rekel očetu volku, „in vzgojite ga, kakor se spodobi za člana svobodnega rodu.“

Tako je torej prišel Mavgli v sionisko volčje krdelo, odkupljen z bikom in z Baluovo dobro besedo.

* * *

Ugibajte zdaj kar sami o čudovitem življenju, ki ga je živel Mavgli med volkovi, kajti preveč knjig bi bilo treba, da bi človek vse natanko popisal. Rastel je med mladiči,

ki so seveda že dorasli, ko je bil on še vedno otrok. Oče volk ga je učil, kako mora loviti in kaj pomenijo različne stvari v džungli, tako da je nazadnje razumel vsak šum v travi, vsak dihljaj gorkega večernega zraka. Vedel je, kaj pomeni sovino skovikanje nad njegovo glavo in netopirjevo praskljanje po drevesu, kamor se je bil obesil za trenotek; in igranje malih rib po ribniku mu je bilo prav tako razumljivo kakor nam branje. Kadar se ni učil, je ležal na solncu in spal, jedel in zopet spal. Kadar je bil umazan ali pa je bilo vroče, je plaval po ribniku, ki je bil v gozdu. Ako si je zaželel medu (Balu mu je pravil, da so med in orehi prav tako dobra jed kakor meso), je splezal ponj na drevo, in Bagira ga je učil, kako se to napravi. Bagira je navadno polegal po vejah in ga je klical: „Pridi k meni, brate!“ in sprva je Mavgli lazil in plezal nerodno kakor lenivec, pozneje pa se je zibal med vejami skoraj tako pogumno kakor siva opica. Hodil je tudi na shode ob skali na posvetovanja in tu je opazil nekoč, da mora vsak volk pobesiti

oči, ako upre on svoje oči vanj, in zato je delal to večkrat za šalo. Mnogokdaj pa je vlekel svojim prijateljem dolge trne iz tac; kajti volkovi grozno trpe, ker se jim trnje in bodičje tako rado zadira v kožo. Časih pa je ponoči stekel po hribu na obdelana polja in rado-

vedno opazoval vaščane v njihovih kočah, — toda proti ljudem je bil jako nezaupen, ker mu je Bagira nekoč bil pokazal štiri-

oglato skrinjo s težkim skopcem, tako spretno skrito v džungli, da bi se bil kmalu vjel; povedal mu je, da je to past. Najrajši je hodil z Bagiro v gorko osrčje gozda, kjer je po ves dan prespaval na vlažnih tleh, zvečer pa opazoval, kako lovi Bagira. Kadar je bil Bagira lačen, je davil na levo in desno in ravno tako je delal tudi Mavgli — z eno izjemo. Ko je dorastel toliko, da je mogel razumeti, mu je rekel Bagira, da se ne sme nikdar in nikoli dotakniti goveda. „Vsa džungla je tvoja,“ je rekel Bagira, „in pobijaš lahko vse, kar le moreš pobiti, toda zaradi bika, s katerim smo te odkupili, ne smeš nikdar ubiti ali jesti niti mladega niti starega goveda. Taka je džungelska postava.“ Mavgli je zvesto ubogal.

Rastel je in se krepil, kakor pač deček, ki komaj vé, da mu je treba delati in še na kaj drugega misliti nego na to, kaj bo jedel.

Mati volkulja mu je rekla parkrat, da Šir Kanu ne sme zaupati in da pride čas nekoč, ko bo njega, Mavglija, doletela čast,

da ubije Šir Kana. Mlad volk bi imel ta svet vedno v misli, Mavgli pa je prav tako redno pozabljal nanj, ker je bil samo deček — sam bi se bil seveda imenoval volka, da je znal govoriti po človeško.

Šir Kan mu je vedno križal pot v džungli; ker se je namreč Akela bolj in bolj staral in slabel, se je sprijaznil kruljavi tiger z mlajšimi volkovi v krdelu, ki so hodili za njim ter požrešni pobirali njegove ostanke, česar bi Akela ne bil nikdar dovolil, ako bi se bil upal strogo nastopiti. Šir Kan se jim je prilizoval in se hinavsko čudil, kako da so takšni plemeniti mladi lovci zadovoljni, da jih vodi ta umirajoči volk in človeški mladič. „Pravijo,“ je govoril Šir Kan, „da se mu ne upate pogledati v oči na zboru!“ In mladi volkovi so ob takšnih prilikah zagodrnjali, da se jim je kar dlaka ježila.

Bagira, ki je imel povsod oči in ušesa, je vedel marsikaj o teh stvareh in opominjal je Mavglija, da mu streže Šir Kan po življenju. Mavgli pa se je vselej samo nasmehnil in odvrnil: „Saj imam krdelo in tebe; in

Balu, čeprav je taka lenoba, bi se tudi še zgrabil zame. Čemu bi se bal?“

Bilo je jako vročega dne, ko je Bagira izvedel nekaj novega; mogoče mu je povedal ježevec Iki. Ko sta bila namreč globoko v džungli in je deček ležal z glavo na Bagirovi lepi črni dlaki, mu je rekel Bagira: „Bratec, kolikokrat sem ti rekel, da ti je Šir Kan sovražnik?“

„Tolikokrat, kolikor je oreškov na tej palmi,“ je odgovoril Mavgli, ki seveda ni znal šteti. „Čemu pa izprašuješ? Zaspan sem, Bagira, Šir Kan je le bahač in klepetač kakor Mao, pav.“

„Toda zdaj ni čas, da bi spal. Balu ve to, jaz vem to, krdelo ve to; in celo neumni, ti neumni jeleni že vedo. Tabaki ti je tudi povedal. Samo človeško dete ni za resno misel!“

„Ho, ho!“ je rekel Mavgli. „Tabaki je prišel k meni, ni še dolgo tega, pa me je grdo zmerjal, češ da sem nag človeški mladič, ki si ne zna še gomoljic nakopati; pa ga popadem Tabakija za rep in ga za-

vihtim parkrat ob palmo, da bo vedel, kaj se spodobi.“

„To je bilo neumno; resda je Tabaki pridanič, vendar bi ti bil povedal marsikaj, kar bi bilo zate jako važno. Odpri oči, bratec! Šir Kan se te ne drzne ubiti v džungli; toda pomisli: Akela je zelo star in dan se bliža, ko ne bo mogel pobiti jelena in potem ne bo več vodil krdele. Mnogo volkov, ki so te sprejeli v krdele, je že tudi starih, mladi volkovi pa mislijo, kakor jih je naučil Šir Kan, da človeški mladič ne sodi v volčje krdele. Še nekaj časa, pa boš mož.“

„Zakaj bi mož ne smel živeti s svojimi volčjimi brati?“ je vprašal Mavgli. „Rojen sem bil v džungli, živel sem po džungelskih postavah, in med nami ni niti enega volka, ki bi mu ne bil izdrl trna. Gotovo so mi vsi bratje!“

Bagira se je zleknil kakor je bil dolg in je oči napol zaprl. „Bratec,“ je rekel, „poptiplji me pod čeljustjo.“

Mavgli je vzdignil svojo močno rjavo roko in ravno pod Bagirino svileno brado,

sredi silnih mišic, skritih pod svetlo dlako, je zatipal golo mesto.

„V džungli ni enega, ki bi vedel, da nosim jaz, Bagira, to znamenje — znamenje železnega ovratnika. Da, bratec, tudi jaz sem bil rojen med ljudmi in moja mati je umrla med ljudmi — v kletki, v udiporski kraljevi palači. Zato sem te odkupil v zboru, ko si bil še majhen, nag mladič. Da, tudi jaz sem bil rojen med ljudmi. Nikdar nisem videl džungle. Pitali so me v železni kletki iz železne ponve, dokler nisem začutil neke noči, da sem Bagira — panter, — ne pa igrača za ljudi; udaril sem s taco po neumni ključavnici in ušel. Ker sem pa izpoznal človeške navade, sem postal v džungli strašnejši od vseh drugih, strašnejši celó od Šir Kana samega. Ali ni res?“

„Da,“ je odvrnil Mavgli, „vsa džungla se boji Bagire — vsa razen Mavglija.“

„Oh, ti si pa človeški mladič,“ je odgovoril črni panter jako nežno; „in kakor sem se jaz vrnil v svojo džunglo, tako se moraš naposled tudi ti vrniti med ljudi —

med ljudi, ki so tvoji bratje — ako te ne zadavijo v zboru.“

„Pa zakaj — zakaj bi me pač davili?“ je vprašal Mavgli.

„Poglej me!“ je rekel Bagira; in Mavgli mu je pogledal ostro v oči. Pol minute — in panter je okrenil glavo v stran.

„Vidiš — zato!“ je rekel in premaknil tace na listju. „Niti jaz ti ne morem gledati v oči, ki sem bil rojen med ljudmi in ki te ljubim, bratec! Drugi te sovražijo, ker jih bolé tvoje oči; ker si moder; ker si jim izdiral trnje iz nog — ker si človek!“

„Tega nisem vedel,“ je rekel Mavgli mračno in namršil svoje košate črne obrvi.

„Kako pravi džungelski zakon? Najprej udari, potem govori! Ravno vsled tvoje brezbržnosti vedo, da si človek. Bodi previden. Srce mi pravi, da se krdelo obrne proti tebi in Akeli, kakor hitro ne bo mogel več pobiti jelena — a na vsakem lovu ga že težje užene in premaga. Sklicali bodo džungelski zbor k skali in potem — in potem — ugenil sem jo!“ je rekel Bagira in po-

skočil. „Pojdi hitro v dolino h kočam, kjer prebivajo ljudje in vzemi malo rdečih cvetic, ki jih gojé tam, pa boš imel, ko pride čas, celo močnejšega prijatelja nego sva jaz in Balu in pa tistih malo v krdelu, ki te ljubijo. Pojdi po rdeče cvetice.“

Rdeče cvetice je rekel Bagira ognju; nobena žival v džungli ne mara namreč imenovati ognja s pravim imenom. Vsaka žival se ga boji grozno in si izmisli na stotine izrazov, da ga z njimi opiše.

„Rdeče cvetice?“ je rekel Mavgli. „Te rastejo v mraku zunaj koč. Ponje pojdem.“

„Tako govori človeški mladič,“ je rekel ponosno Bagira. „Zapomni si, da rastejo v lončkih. Enega vzemi in spravi si ga za čas potrebe, cvetic pa se ne dotikaj z roko!“

„Dobro!“ je rekel Mavgli. „Grem. Toda ali res veš, o dragi Bagira“ — objel ga je okoli krasnega vratu in globoko mu je pogledal v velike oči, — „ali veš gotovo, da je vsega tega kriv Šir Kan?“

„Tako mi zlomljene ključavnice, ki me je osvobodila: vem, bratec!“

„Tako mi bika, ki me je odkupil, pošteno mu vrnem vse to in malo dobi še povrh!“ je rekel Mavgli in je oddirjal.

„To je človek. Človek, kar ga je!“ si je mislil Bagira in je zopet legel. „O, Šir Kan, nikdar nisi imel nesrečnejšega lova, nego na to žabico pred desetimi leti.“

Mavgli je tekel daleč, daleč po gozdu in srce mu je hudo utripalo. Ko se je vzdigala večerna megla, je prispel do votline; oddahnil si je in se ozrl po dolini. Mladičev, bratov njegovih, ni bilo doma, mati volkulja pa, ki je sedela v ozadju votline, je spoznala po njegovem sopihanju, da se je njeni žabici nekaj pripetilo.

„Kaj je, sinko?“ je vprašala.

„Šir Kan nekaj klepeče,“ je odvrnil. „Nocoj bom lovil po polju!“ in pobegnil je skozi grmovje proti reki, ki je tekla po dolini. Tu se je nenadoma ustavil, ker je zaslišal tulenje krdela na lovu, plaho búčanje preganjanega jelena in sopihanje preganjalcev, ko se je obrnil jelen proti njim. Nato je zaslišal zlobno, porogljivo tulenje mladih volkov :

„Akela! Akela! Naj pokaže svojo moč! Umaknite se našemu vodniku! Skoči, Akela!“

Neoženjeni volk je najbrž skočil ter zgrešil svoj plen, kajti Mavgli je zaslišal, kako je hlastnil z zobmi, nato pa žalostno cvilenje, ko ga je jelen odsunil s svojo prednjo nogo.

Dalje ni čakal, ampak spustil se je zopet v tek; hrup za njim je pojemal, čim bolj se je približeval polju, kjer so živeli vaščani.

„Bagira je govoril resnico,“ je sopihal ko se je vgnezdil v seno poleg okna neke kočice. „Jutri je odločilni dan za Akelo in zame.“

Stisnil se je z obrazom prav k oknu in opazoval ogenj na ognjišču. Videl je, kako je vstala gospodinja ponoči in naložila na ogenj črnih drv; ko se je pa zdanilo in je bila megla še popolnoma bela in mrzla, je videl, kako je gospodarjev otrok zgrabil pleten, znotraj z ilovico zamazan lonec, ga napolnil z žarečim ogljem, ga pokril in odšel v hlev krmit krave.

„Kaj je to vse?“ je rekel Mavgli. „Ako lahko otrok to stori, se mi ni treba ničesar

bati.“ Šel je okoli ogla, kjer je srečal dečka; iztrgal mu je lonec iz rok in izginil v megli, deček pa je kričal od strahu.

„Jako so mi podobni“, si je mislil Mavgli in pihal v lonec, kakor je bil videl žensko. „Ta stvarica mi umre, če ji ne dam jesti;“ in vrgel je vejic in suhe skorje v rdečo žrjavico. Na polovici pota v hrib je srečal Bagiro, na katerega koži se je svetila jutranja rosa kakor drago kamenje.

„Akeli se je skok ponesrečil,“ je rekel panter. „Ubili bi ga bili že včeraj, toda imeti so hoteli še tebe. Iskali so te po celem hribu.“

„Bil sem na polju. Pripravljen sem. Pogledj!“ Mavgli je privzdignil lonec z ognjem.

„Dobro! Toda videl sem, kako so ljudje metali v lonec suhe vejice in vselej je rdeča cvetica visoko vzevela. Ali se ne bojiš?“

„Ne bojim se. Zakaj bi se bal? Zdaj se spominjam — ako niso samo sanje, — kako sem ležal poleg rdeče cvetice, predno sem bil volk, in bilo je jako toplo in prijetno.“

Ves ta dan je sedel Mavgli v votlini, varoval svoj lonec z ognjem, vtikal suhe ve-

jice vanj in veselo gledal, kako rastejo rdeče cvetice. Našel je vejo, ki mu je zadostovala za ves dan; a ko je zvečer prišel Tabaki in mu precej neuljudno sporočil, da mora priti k skali posvetovanja, se je smejal, dokler ni Tabaki ves ljut odšel. Potem pa je šel tudi Mavgli k zboru in se je še spotoma smejal.

Akela, neoženjeni volk, je ležal poleg svoje skale v znamenje, da je odložil vodstvo krdela, Šir Kan pa se je izprehajal semtertja s svojimi volkovi, ki so se redili od njegovih ostankov in so se mu prilizovali. Bagira je ležal poleg Mavglija, ki je imel med kolena svoj lonec z ognjem. Ko so bili vsi zbrani, je začel govoriti Šir Kan, česar bi se ne bil nikdar predrznil, da je bil Akela še čvrst in močan.

„Nima pravic,“ je zašepetal Bagira. „Reci mu to. Pasji sin je, ustrašil se bo!“

Mavgli je skočil na noge. „Svobodni rod“, je zavpil, „ali vodi Šir Kan krdelo? Kaj pa ima opraviti tiger z našim vodstvom?“

„Ker vidim, da ni vodnika, in ker so me prosili, da naj govorim —“ je odvrnil srdito Šir Kan.

„Kdo te je prosil?“ je vprašal Mavgli.
„Kaj smo vsi šakali, da ližemo pete temu govedarju? Vodstvo krdela ostani v krdelu!“

Zdaj so kričali vsi vprek: „Molči, človeški mladič!“ — „Naj govori. Po naših postavah je živel!“ Nazadnje so zagrmeli starejši volkovi: „Mrtvi volk naj govori!“ Kadar je vodnik pogrešil jelena, mu pravijo „mrtvi volk,“ dokler še živi, kar pa po navadi ne traja dolgo.

Trudoma je vzdignil Akela svojo staro glavo:

„Svobodni rod in vi, Šir Kanovi šakali, dvanajst pomladi sem vas vodil v pobjo in s poboja, in ves ta čas ni bil niti eden vjet ali pohabljen. Zdaj se mi je skok ponesrečil. Veste, kako so se zarotili zoper mene. Veste, kako so me prisilili, da sem naskočil razdivjanega jelena, da so tako razglasili mojo onemoglost. To ste napeljali prav premeteno. Pravico imate, da me zdaj usmrtite na skali posvetovanja. Vprašam vas, kdo hoče priti in končati neoženjenega volka? Po džungelskih zakonih imam pravico zahtevati, da prihajate posamez!“

Dolgo je bilo vse tiho, kajti nobeden volk ni rad bojeval z Akelo smrtnega boja. Naposled je zarjul Šir Kan: „Ah, kaj nas briga ta brezzobi tepec? Smrt ga čaka. Toda človeški mladič je živel že predolgo. Svobodni rod, namenjen mi je bil že spočetka za kosilce! Dajte mi ga! Sit sem že neumnosti, ki jo uganja ta človeški volk. Deset let je rogovilil po džungli. Dajte mi človeškega mladiča, ali pa bom lovil tod brez nehanja in vam ne bom pustil niti kosti. Saj je človek, človeški otrok, in iz dna srca ga sovražim!“

In več nego pol krdela je zatulilo: „Človek je! Človek! Kaj ima opraviti človek pri nas? Odide naj, odkoder je prišel!“

„Da naščuje vse vaščane proti nam?“ je zavpil Šir Kan. „Ne; dajte ga meni! Človek je, in ni ga med nami, da bi mu pogledal v oči.“

Akela je zopet vzdignil glavo in rekel: „Jedel je našo hrano; spal je z nami; lovil je za nas in prekršil ni niti besedice džungelskega zakona.“

„In jaz sem zanj pošteno plačal bika, da ste ga sprejeli. Bik ni vreden bogvekaj, toda Bagirina čast je pač nekaj, za kar se bo najbrž boril!“ je rekel Bagira z najprikljivejšim glasom.

„Bik, pred desetimi leti plačan!“ je renčalo krdelo. „Kaj nam mar deset let starih kosti!“

„Kaj pa obljuba in čast?“ je rekel Bagira in pokazal svoje bele zobe. „Res, ne imenujete se zastonj svobodni rod!“

„Nikdar ne sme človeški mladič živeti s prebivalci džungle,“ je zatulil Šir Kan. „Izročite mi ga!“

„Saj nam je brat v vsem, razen po krvi,“ ga je branil Akela, „vi pa bi ga usmrtili? Res, predolgo sem živel. Nekateri žrete govedo, drugi pa, sem slišal, hodite v temnih nočeh, kakor vas je naučil Šir Kan, in kradete po vaseh otroke izpred pragov. Prepričan sem torej, da ste bojazljivci, in da z bojazljivci govorim. Določeno je, da moram umreti in moje življenje ni dosti vredno, drugače bi vam ga ponudil v zameno za življenje člo-

veškega mladiča. Toda zaradi časti krdela — malenkost, na katero ste vsi pozabili, odkar ste brez vodnika, — obljubljam vam, da se ne dotaknem nikogar z zobmi, ko pride moja smrtna ura, ako dovolite, da se povrne človeški mladič med ljudi. Umreti hočem brez boja; tako si ohrani krdelo najmanj troje življenj. Več vam ne morem dati; ako torej hočete, vas rešim sramote, ki vam ne uide, če usmrtite brata, ki se ni pregrešil z ničemer — brata, ki je odkupljen in ki so govorili zanj v krdelu, po džungelskem zakonu.“

„Človek je — človek — človek!“ je godrnjalo krdelo in večina volkov se je zbirala okoli Šir Kana, ki je začel z repom biti ob tla.

„Zdaj je tvoja pravda v tvojih rokah,“ je rekel Bagira Mavgliju. „Mi ne moremo storiti ničesar več, ostane le še boj!“

Mavgli je vstal — lonec z ognjem v rokah. Potem je razprostrl roke in zazehal zboru v obraz; v resnici pa je bil besen od jeze in žalosti, kajti volkovi mu prav po volče

niso nikdar povedali, kako ga sovražijo. „Poslušajte me!“ je zavpil. „To vaše pasje brbljanje je prav nepotrebno. Nocoj ste mi že tolikokrat rekli človek, da čutim zdaj, da so vaše besede resnične, akoravno bi bil rad ostal volk v vaši družbi do konca svojih dni. Zdaj vas pa več ne maram imenovati svoje brate, temveč pse, kakor se spodobi za človeka. Kaj hočete storiti in česa ne marate storiti, ne boste odločevali vi; to je moj posel. Da vam pa jasno dokažem to, sem prinesel seboj jaz, človek, malo rdečih cvetic, ki se jih vi, psi, bojite!“

Zagnal je lonec z ognjem ob tla in nekaj žrjavice je zažgalo šop suhega mahu, ki je zaplapolal, da se je ves zbor umaknil švigajočim plamenom.

Mavgli je vtaknil dolgo suho vejo v ogenj, da so vse vejice vzplamtele in zaprasketale, ter jo zavrtel nad glavo sredi volkov, ki so se potuhnili po tleh.

„Premagal si, zdaj gospoduj!“ mu je zašepetal Bagira. „Reši Akelo smrti! Bil ti je zmirom prijatelj.“

Akela, drzni stari volk, ki ni nikdar v svojem življenju prosil milosti, je milo pogledal Mavglija; fant je stal popolnoma nag s svojimi dolgimi črnimi lasmi, ki so mu vihrali kakor griva po plečih v svetlobi goreče veje, da so sence skakale in se tresle kakor strahovi.

„Dobro,“ je rekel Mavgli in se oziral počasi na okrog, „vidim, da ste psi. Od vas grem k svojemu lastnemu rodu — ako je res moj rod. Džungla mi je zaprta in pozabiti moram vašo govorico in vašo tovarišijo; toda usmiljen hočem biti bolj nego ste vi. Ker sem vam bil vse razen brat po krvi, vam obetam, da vas ne izdam, kakor ste me izdali vi, ko bom človek med ljudmi.“ Sunil je z nogo v ogenj, da se je visoko zaiskrilo. „Ne bodi vojske med mano in med krdelom! Predno pa odidem, moram poravnati še star dolg.“ Pristopil je k Šir Kanu, ki je sedel in neumno mežikal v ogenj in prijel ga je za šop dlake na bradi; Bagira mu je pa sledil, da bi mu pomagal, če bi bilo treba. „Vstani, pes!“ je zavpil Mavgli. „Vstani,

kadar govori človek, če ne, ti opalim vso dlako!“

Šir Kanu so se pobesila ušesa in zapreti je moral celo oči, ker je bila plapolajoča veja tako blizu.

„Ta govedji rabelj je rekel, da me ubije na zboru, ker me ni ubil, ko sem bil še mladič. Takole in takole, vidiš, tepemo pse mi, ljudje. Samo gani se, hromec, pa ti porinem vse rdeče cvetice v goltanec!“ Tepel je z vejo Šir Kana po glavi, da je tiger cvilil in stokal v smrtnem strahu.

„Ná, prismojena mačka — poberi se! Toda zapomni si, ko pridem prihodnjič k skali posvetovanja, pridem, kakor se spodobi za človeka, in seboj prinesem na plečih Šir Kanovo kožo! Akela pa odide svobodno od tod in naj živi, kakor mu drago. Ne boste ga ubili, ker jaz nočem tako! Zdaj se pa poberite, kaj sedite tu in molite svoje jezike, kakor bi bili kaj družega nego psi — ki jih jaz izganjam — takole! Poberite se!“ Veja je bila na koncu v najlepšem ognju in vsa žareča in Mavgli je bil z njo v krogu

na desno in levo, da so volkovi tuleč bežali na vse strani z opaljenimi kožuhi. Na posled so ostali samo Akela, Bagira in kakih deset volkov, Mavglijevih pristašev. Mavgliju pa se je storilo milo, v srcu ga je zaskalelo nekaj, česar ni še prej občutil nikoli v življenju, prsi so se mu stiskale in zaihtel je, da so se vlile solze po licih.

„Kaj je to? Kaj je to?“ je stokal. „Tako težka mi je ločitev od džungle in ne vem, kako mi je. Ali umiram, Bagira?“

„Ne, bratec! To so le solze, kakor jih imajo ljudje,“ je odgovoril Bagira. „Zdaj vem, da si mož in ne več človeški mladič. Džungla ni več tvoj dom, zaprta ti je poslej. Naj le tekó kaplje, Mavgli, saj so le solze!“ Mavgli pa je sedel in jokal, kakor bi mu hotelo počiti srce; dotlej se še nikdar ni razjokal.

„Zdaj pojdem k ljudem,“ je rekel. „Toda prej se moram še od matere posloviti.“ In je šel k votlini, kjer je živela mati volkulja z očetom volkom, in je jokal na njenem kožuhu, a vsi štirje bratje njegovi so žalostno tulili.

„Saj me ne pozabite?“ je govoril Mavgli.

„Nikdar, dokler ti bomo le mogli slediti,“ so odgovarjali bratje. „Ko boš človek, pridi pod hrib in pogovarjali se bomo s teboj; pridemo pa tudi na polje in se bomo ponoči s teboj igrali.“

„Pridi kmalu!“ je rekel oče volk. „Oh, modra žabica, pridi kmalu zopet; kajti midva, tvoja mati in jaz, sva stara!“

„Vrni se brzo,“ je govorila mati volkulja, „ljubi nagi sinček moj; poslušaj me, otroček, ljubila sem te namreč bolj nego svoje lastne mladiče!“

„Gotovo pridem,“ je rekel Mavgli; „a kadar pridem, pridem zato, da razprostem Šir Kanovo kožo po skali posvetovanja. Ne pozabite me! Povejte vsem prijateljem po džungli, da naj me ne pozabijo!“

Danilo se je že, ko je korakal Mavgli navzdol po hribu sam, da dospe k onim čudovitim bitjem, ki se imenujejo ljudje.

II.

Kain lov.

Povest, ki vam jo zdaj pripovedujem, se je dogodila malo prej, nego se je Mavgli ločil od sioniskega volčjega krdela. Bil je tiste čase, ko ga je Balu učil džungelskih postav. Veliki, resni, stari rjavi medved je bil ves vesel tako bistrournega učenca, kajti mladi volkovi se niso radi mnogo učili. Kakor hitro so znali toliko džungelskih zakonov, kolikor so jih rabili v lastnem krdelu in rodu, pa so ušli svojemu učitelju. Zadostovalo jim je, da so znali ponavljati tále lovski rek: „Noge, ki hodijo brez šuma; oči, ki vidijo v temi; ušesa, ki slišijo vsak vetrič v gozdu in ostri beli zobje, to so znaki naših bratov razen šakala Tabakija in hijene, ki ju sovražimo.“ Toda Mavgli, ki je bil človeški mladič, se je moral učiti mnogo več nego to. Časih

se je priplazil skozi džunglo tudi črni panter Bagira, da vidi, kako napreduje njegov ljubljenec. Naslonil je glavo ob drevo in zadovoljno predel, dočim je Mavgli ponavljal, kar ga je naučil Balu tekom dneva. Deček je že skoraj znal plezati kakor plavati, plavati je pa že znal skoraj kakor teči. Balu, njegov učitelj, ga je učil vseh gozdnih in vodnih zakonov: kako se loči suha veja od sveže: kako naj govori uljudno z divjimi čebelami, ako je priplezal k njihovemu stanu petdeset čevljev visoko od tal. Ravno tako je moral znati potolažiti netopirja Manga, ako ga je preplašil opoldne med vejami. Tudi vodne kače je moral opozoriti, predno je skočil v ribnik. Nobena žival v džungli nima rada, da jo motiš, in zato je vsaka volje, pognati se v vsiljivca. Pozneje se je Mavgli učil tudi lovskega klica tujih živali, ki ga moraš ponavljati, dokler ni odgovora nanj, kadarkoli lovi kdo izmed prebivalcev džungle v tujem lovišču. Preveden se glasi takole: „Dovoli mi, da lovim tukaj, ker sem lačen,“ in odgovor se glasi: „Le lovi, za hrano, a ne za zabavo.“

Vse to vam kaže, koliko se je moral Mavgli učiti na pamet. Časih se je že naveščeval ponavljati isto stvar po stokrat. „Toda človeški mladič je človeški mladič in naučiti se mora vseh džungelskih postav,“ kakor je rekel Balu nekoč Bagiri, ko jih je bil Mavgli par dobil in mu je ušel, srboritec.

„Toda pomisli, kako je majhen, ga je zavrnil črni panter, ki bi bil Mavglija popolnoma pomehkužil in pokvaril, če bi bilo šlo po njegovem. „Kam naj spravi njegova drobna glavica vse tvoje dolgovezno govorčenje?“

„Mar je v džungli kaj tako neznatnega, da bi se smelo ubijati meni nič tebi nič? Ne. Zato ga pa učim vseh teh reči in zato dobi tupatam okrog ušes, toda prav nalahko, ako mi kaj pozabi.“

„Nalahko! Saj niti ne veš, kaj se pravi nalahko, ti stari hrust!“ je godrnjal Bagira. „Danes je po obrazu ves opraskan, in to se pravi pri tebi — nalahko. Uh!“

„Bolje je, da bi bil opraskan od nog do glave od mene, ki ga ljubim, nego da

bi ga pozneje tepla nevednost,“ je odgovoril Balu prav resno. „Zdaj ga učim džungelskih zagovorov, ki mu pridobe pomoč tičev in kač in vseh čveteronožnih živali izven lastnega krdela. Zdaj lahko pokliče na pomoč kogarkoli v džungli, ako se le hoče spomniti teh besed. Kaj to ni vredno par zaušnic?“

„Dobro, samo pazi, da mi ga ne ubiješ. Saj ni deblo, da bi si brusil ob njem svoje tope kremplje. Kako se pa glasé oni zagovori? Sicer rajši pomagam nego prosim pomoči,“ je rekel Bagira, iztegnil eno tace in občudoval svoje jeklenomodre, kakor dleto ostre kremplje — „znan bi jih pa vendarle rad.“

„Počakaj, pokličem ti Mavglija, pa ti jih naj pove — če hoče. Pridi, bratec!“

„V glavi mi kar brenči kakor v panju,“ se je zaslišal tenak, čemeran glas nad njiju glavama in Mavgli je zdrknil po deblu, s kislim obrazom. Ko je prišel do tal, je še rekel: „Bagiri naljubo sem prišel, ne pa tebi, debeli, stari Balu!“

„To mi nič ne de“, je odgovoril Balu, dasi ga je zbolelo in užalilo. „Povej Bagiri

džungelske zagovore, ki sem te jih danes naučil.“

„Zagovore — za kateri rod?“ je vprašal Mavgli vesel, da se lahko pobaha s svojim znanjem. „V džungli se govori mnogo jezikov. Jaz znam vse.“

„Malo že znaš, veliko pa ne. Poglej, Bagira, kako so nehvaležni učitelju! Nikdar se ni še vrnil niti majhen volk, da bi se zahvalil staremu Baluu za njegove nauke. Toda povej mi splošni lovski rek, ti véliki šolar.“

„Jaz in ti sva ene krvi,“ je odgovoril Mavgli izgovarjaje besede z medvedjim naglasom, kakor govore vsi lovci.

„Dobro. Zdaj pa za tiče.“

Mavgli je ponovil besede in na koncu reka je zažvižgal kakor jastreb.

„Zdaj pa še za kačji rod,“ je rekel Bagira.

Odgovor je bil docela nepopisljivo sikanje; nato je Mavgli kar sam privzdignil nogo, si zaploskal sam in skočil Bagiri na hrbet. Postrani sedé na njem je bobnal s petami po njegovi svetli dlaki in se pačil Baluu, kar se je dalo.

„No, to je pač vredno par gorkih,“ je rekel nežno rjavi medved. „S hvaležnostjo se me boš še spominjal!“ Potem se je obrnil k Bagiri in mu je pripovedoval, kako je bil naprosil divjega slona Hatija, ki vé vse te stvari, da nauči Mavglija zagovorov in kako ga je ta spremil h kačam v močvirje; Balu sam namreč tistih čarovnih besed ni mogel izgovarjati. „In zdaj je Mavgli varen vseh nezdod v džungli; bati se mu ni nič žalega niti od kač, niti od tičev, niti od vseh drugih živali!“

Tako je govoril Balu in se je ponosno pogladil po svojem kožuhastem želodcu.

„Razen lastnega rodu,“ je zašepetal Bagira, nato pa je rekel Mavgliju naglas: „Pazi no na moja rebra, bratec! Kaj pa skačeš in plešeš kakor brezumen po meni?“

Mavgli pa je baš hotel, da bi se ne pogovarjala samá, temveč da bi poslušala tudi njega, in zato je vlekkel Bagiro za dlako in ga je suval s kolena. Kakor hitro sta se zmenila zanj, je zavpil s prav visokim glasom: „In tako bom imel svoj lasten rod in vodil ga bom po ves dan po vejah!“

„Kakšna nova budalost je pa to, sanjač sanjavi?“ je vprašal Bagira.

„Da, in metal bom veje in blato na starega Balua,“ je nadaljeval Mavgli. „Obljubili so mi! Ah!“

„Oho!“ — Balu je potegnil s svojo veliko taco Mavglija z Bagirinega hrbta. Ko je

ležal deček med njegovimi mogočnimi prednji-

mi tacami, je lahko opazil, da je medved hud.

„Mavgli,“ je dejal, „govoril si z opičjim rodom!“

Mavgli je pogledal Bagiro, da bi videl, ali se jezi tudi panter; in Bagirine oči so bile ostre kakor nož.

„Bil si torej pri opičjem rodu — pri sivih opicah, ki žive brez zakonov in jedo vse, kar jim pride pod zobe. Da te ni sram!“

„Ko me je Balu udaril po glavi,“ je rekel Mavgli, ki je ležal še vedno na hrbtu, „sem mu zbežal in prišle so sive opice z dreves in so me tolažile. Nobeden drugi se ni zmenil zame!“

„Opičji rod tolaži!“ je sopihal Balu. „Hudournik molči! Poletno solnce hladi! In ti da si človeški mladič!“

„In potem so mi dale jesti orehov in sladkih stvari, in — in nosile so me na rokah na vrhove dreves. Pravile so mi tudi, da sem jim brat po krvi, samo da nimam repa, in da bom še njih vodnik.“

„Saj nimajo vodnika,“ je rekel Bagira. „Lažejo, kakor so zmirom lagale.“

„Bile so prav prijazne in rekle so mi, da naj še pridem. Zakaj mi nista nikdar govorila o opičjem rodu? Na nogah stoje kakor jaz. In ne tepejo me s trdimi tacami. Igrajo se ves božji dan. Pustita me, da vstanem! Hudi Balu, pusti me, naj vstanem! Z njimi se grem igrat.“

„Poslušaj, človeški mladič,“ je rekel medved in njegov glas je bobnel kakor

grom v vroči noči. „Naučil sem te džungelskih postav za vse živali — samo za opičji rod ne, ki živi po drevju. Ta nima postav; to je izrodek! Saj nimajo niti lastne govorice, ampak rabijo ukradene besede, ki jih naberejo, kadar nas skrivaj zalezujejo ter nas poslušajo. Njih življenje ni naše življenje. Brez vodnika žive. In brez spomina so. Vedno se samo bahajo, klepetajo, venomer trdijo, da so velik rod, ki hoče ustvariti velike stvari v džungli. Če pa le pade oreh z drevesa, se že zopet norčujejo in pozabljeno je vse. Mi prebivalci džungle nimamo z njimi posla. Ne pijemo, kjer pijejo opice; ne hodimo, kamor hodijo opice; ne lovimo, kjer love opice; niti ne umiramo, kjer umirajo one. Ali si me do danes kdaj slišal govoriti o opičjem rodu? Ali sem kdaj zinil besedo Bandar-log?“

„Ne,“ je zašepetal Mavgli; kajti v gozdu je bila taka tišina, ko je končal Balu.

„Prebivalci džungle niti ne govore o njih, niti ne mislijo nánje. Brez števila jih je; drugače so pa hudobne, umazane in nesramne in žele samo, če imajo sploh kako željo, da

bi se prebivalci džungle brigali zanje. Toda mi se ne zmenimo zanje, niti ne kadar nam mečejo orehe in blato na glavo.“

Komaj je končal, se je vsula ploha orehov in vejic skozi vejevje. In visoko v zraku med tenkimi vejami se je razlegalo hripavo cvilenje in hlastanje.

„Opičji rod je izgnan,“ je rekel Balu, „izgnan izmed prebivalcev džungle! Zapomni si to!“

„Izgnan!“ je ponovil Bagira. „Vendar pa mislim, da bi te bil moral Balu že prej posvariti pred njimi.“

„Jaz — jaz? Kako sem si pa mogel misliti, da se bo igral s takimi umazanci? Z opicami! Fej!“

Nova ploha se jim je vsula na glavo in medved in panter sta vzela Mavglija seboj in sta odhitela. Kar je Balu pripovedoval o opicah, je bilo do pičice resnično. Živele so samo po vrhovih dreves in, ker se živali redko ozirajo kvišku, se ni skoraj nikdar primerilo, da bi se sešli prebivalci džungle in opice. Kadarkoli pa so iztahnile opice bol-

nega volka ali ranjenega tigra ali medveda, so ga mučile in trpinčile. Na vsako žival so metale veje in orehe za šalo in da bi jo opozorile nase. Potem so zopet cvilile in kričale nesmiselne pesmi in vabile prebivalce džungle, naj splezajo k njimi na drevje in se poskusijo z njimi, ali so se pa med seboj, kar na lepem, srdito spopadle; mrtve opice so kar tam pustile, kjer so obležale in kjer so jih potem lahko videli prebivalci džungle. Vedno so si zbirale vodnika ter delale zakone in postave, izbrale in naredile pa niso nikoli nič, ker jim spomin ni segal od danes do jutri. Toda potolažile so se hitro in so rekle: „Kar zdajle premišljuje opičji rod, o tem pojde glas po vsej džungli!“ In ta misel jih je neizmerno veselila. Nobena žival ni mogla do njih, pa se tudi ni brigala zanje. Zato tako veselje, ko je prišel Mavgli k njim in se je igral z njimi. Zdaj pa so slišale Balujevo jezo! Resda niso nameravale nič posebnega — saj sploh ne mislijo nikdar resno. Eni izmed njih pa je šinila v glavo misel, ki se ji je zdela prav imenitna in povedala

jo je vsem drugim. Mavgli bi bil namreč zanje jako koristen, ker je znal plesti kolibice, ki bi jih varovale vetra. Če bi ga ugrabile, bi ga lahko prisilile, da bi jih naučil te umetnosti. Mavgli je bil drvarjev sin, in zato mu je bilo takorekoč v krvi, da je delal kolibice iz suhih vej, ki so padale raz drevja, ne da bi kaj pomislil, kako dela in zakaj. Opicam pa, ki so ga z drevja opazovale pri delu, se je zdelo to njegovo početje prečudno čudo. To pot so si res hotele izbrati vodnika, in rekle so, da postanejo najbistrejši rod v džungli — tako modre bodo, da jih bo vse gledalo in jih zavidalo! Zato so prav tiho sledile Baluu, Bagiri in Mavgliju skozi džunglo. Opoludne so legli vsi trije v senco, da si odpočijejo, in Mavgli, ki ga je bilo zelo sram, je sklenil, da se ne bo nikoli več bratil z opičjim rodom; in nato je mirno zaspal med pantrom in medvedom.

Prvo, česar se je pozneje spominjal, je bilo, da je začutil tuje roke na svojih nogah in rokah — trde, krepke, majhne roke — na to pa udarce vej po obrazu. Strmel je

izmed vej na Balua, ki je rjul pod drevesom, da je prebudil vso džunglo; Bagira pa je plezal po deblu in kazal vse zobe. Opice so zmagonosno tulile in se podile v vrhove, kamor se jim Bagira ni upal slediti; in kričale so zmagoslavno: „Vendar se je zmenil za nas! Bagira nas je opazil! Vsi prebivalci džungle občudujejo našo spretnost in zvijačo.“ Nato so bežale; njihov beg skozi drevje pa je nekaj tako čudovitega, da tega ne more nihče popisati. Med drevjem imajo prava pota in neštivilno križpoti, sem in tja, navzgor in navzdol. A vsa njihova pota so po petdeset do sedemdeset ali celo sto čevljev od tal in po teh potih lahko hodijo tudi ponoči, ako je treba. Dvoje izmed najmočnejših opic prime Mavglija pod pazduho ter beži z njim med vrhovi z enim skokom po dvajset čevljev! Da sta bili sami, bi bili lahko bežali dvakrat tako hitro. Spočetka je bil Mavgli tako prestrašen, da se mu je kar vrtelo v glavi in da se ni radoval divje gonje. Le časih je ugledal tla globoko pod seboj, kar ga je seveda še bolj preplašilo. Kadar se je za-

zibal od ene veje do druge v praznini nad groznim prepadom, se mu je srce skrčilo od strahu. Zdaj so se pognali visoko v vrhove, da je čutil, kako se udajajo in pokajo pod njim že najdrobnejši vršički, zdaj zopet je plaval po zraku in potem zopet navzgor in zopet navzdol med vpitjem hripavih opic, ki so se lovile z rokami in nogami od veje do veje. Časih je lahko videl po milje naokrog tiho, zeleno džunglo, kakor vidi človek vrhu jambora daleč po morju. Isti hip pa ga je že bilo listje in vejevje po obrazu in skokoma je bil s svojima sovražnikoma vred skoraj na tleh. Tako se je podil ves opičji rod s krikom in vikom po svojih potih in je vlekel s seboj Mavglija v jetništvo.

Izprva se je bal, da ne pade; pozneje se je razsrdil, toda boriti se z opicami ni kazalo; zato je začel premišljevati. Najprej treba poslati vest Baluu in Bagiri, tako je ukrenil; kajti vedel je, da bosta njegova prijatelja zaostala in da ne bosta mogla dohajati opic na njih divjem begu. Spodaj ni bilo pomoči, tam je videl le drevje in goščavo.

Ko je pa pogledal kvišku, je zapazil nad seboj visoko v sinjini jastreba Rana, ki je krožil in se vrtel nad gozdom, kakor da čaka in pazi na džunglo, da kdo v nji pogine. Ran je videl, da opice nekaj neso; spustil se je torej nekoliko sto sežnjev nižje, da bi spoznal, če ni morda kaj za jesti. Od začudenja je zažvižgal, ko je videl, kako vlečejo opice Mavglija po drevju. Hkrati je zaslišal svoj klic: „Jaz in ti sva ene krvi!“ in že so se sklenile veje nad dečkom. Toda jastreb je švignil nad bližnje drevo, kjer je zopet ugle dal rjavi obrazek. „Pazi na mojo sled“, je zavpil Mavgli, „in potem sporoči Baluu iz sioniskega krdela in Bagiri!“

„V čegavem imenu, bratec?“ Ran ni prej še nikdar videl Mavglija, samo slišal je o njem.

„Mavgli, žabica! Pravijo mi človeški mladič! Zapomni si mojo pot!“

Zadnje besede je zakričal sredi velikanškega koleba po praznem zraku. Ran pa je prikimal in se vzdignil v zrak, da je bil kmalu samo še meglena pika na nebu. Tam

je obvisel in opazoval s svojimi daljnoglednimi očmi, kako se zibljejo vrhovi, koder so nosile opice Mavglija.

„Daleč gotovo ne pojdejo,“ je rekel jastreb in se nasmehnil. „Saj nikdar ne izvršijo, kar započnó! Opičji rod si samo izmišljuje zmirom kaj novega. Toda to pot bodo slabo naletele, če imam kaj soli v glavi; kajti Balu ni kar tako in tudi Bagira zna več nego koze moriti!“

Zibal se je na svojih perutih, skrčil noge pod perje in čakal.

Med vsem tem pa sta bila Balu in Bagira divja od jeze in skrbi. Bagira je plezal, kakor ni še plezal nikdar v svojem življenju; toda šibke veje so se lomile pod njegovo težo in vselej je zdrčal na tla, tace polne skorje.

„Zakaj nisi svaril človeškega mladiča?“ je tulil nad ubogim Baluom, ki je neokretno divjal, a vendar je upal, da dohiti opice.

„Kaj mu je pač koristilo, da si ga napol ubil s pretepanjem, posvaril ga pa nisi!“

„Le naprej! Le hitro naprej! Mogoče, da jih še ujameva!“ je sopihal Balu.

„Ti pa ti! S tem kobacanjem še ranjene krave ne dojdeš! Učitelj postave — ubijalec mladičev — še pol milje koracaj tako, pa počiš! Sédi rajši in premišljuj! Izmodruij načrt! Zdaj je prepozno, da bi jih lovila. Če jih zasledujeva od preblizu, ga še izpuste na tla!“

„Ar-rula! Hua! Morda so se že naveličale in so ga izpustile! Kdo bi se zanesel na opičji rod? Pokrij mi glavo z mrtvimi netopirji! Daj mi jesti črnih kosti! Zavali me v satovje divjih čebel, naj me opikajo do smrti, in pokoplji me poleg hijene, kajti jaz sem najzanikernejši medved na svetu! Ar-rula! Hua-a-a! O, Mavgli, Mavgli, zakaj te nisem rajši svaril pred opičjim rodом, namesto da sem te tolkel po glavi? Zdaj sem mu pa mogoče vse izbil iz glave, kar se je naučil in ostal bo sam v džungli brez zagovorov!“

Balu se je tepel s tacami okrog ušes, valjal se je po tleh in stokal.

„Pa saj mi je ponovil še danes ta dan vse zagovore povrsti!“ je rekel Bagira ne-

strpno. „Balu, ti pač nimaš ne spomina, ne spoštovanja do sebe! Kaj bi si mislila džungla, če bi se jaz, črni panter, vil kakor ježevec Iki in tulil?“

„Kaj me briga, kaj si misli džungla! Morda je zdajle že mrtev!“

„Da ga le ne vržejo za šalo z vej ali pa ne ubijejo, če bi se ga naveličali; drugače se ne bojim za človeškega mladiča! Saj je moder in spreten; in — kar je poglavitno — oči ima, ki se jih boje vsi prebivalci džungle. To je nesreča, opičji rod ga ima v rokah; in ta se ne boji nikogar izmed nas, ker žive na drevju!“ Tako je govoril Bagira in si je lizal ves zamišljen prednjo tace.

„Oh, kakšen tepec sem! Kakšen debel, rjav, zabit koreninar!“ se je zmerjal Balu in se je udaril po čelu. „Divji šlon Hati ima prav: Vsakdo ima svojega sovražnika! In opičji rod se boji Kae, skalne kače. Plezati zna kakor one; in ponoči krade njihove mladiče. Samo zašepeči jim njeno ime in v konec repa jih zazebe. Pojdiva h Kai!“

„Čemu pa nama bo? Ni našega rodu, brez nog je — in njene oči so strašno hudobne!“ je rekel Bagira.

„Jako je stara in jako zvita! In to je največ vredno: nikdar sita!“ je odvrnil Balu z zaupanjem. „Obljubi ji koz!“

„Kadar se najé, spi po ves mesec. Morda spi ravno zdaj; pa če bi tudi bdela, — kaj nama koristi, če si rajša sama koze lovi?“ Bagira, ki ni vedel mnogo o kači, je bil kajpada nezaupen.

„Jaz in ti, dva stara lovca, jo bova pač pregovorila,“ je odvrnil Balu in si podrgnil svoje velo, rjavo pleče ob pantra. In sta se napotila iskat skalnega pitona, stare Kae.

Našla sta jo iztegnjeno v gorkem ležišču. Solnčila se je in občudovala svojo krasno novo kožo; zadnjih deset dni je živela namreč popolnoma v samoti, ker se je levila. Zdaj pa je bila vsa blesteča in s svojo ponosno glavo je švigala po tleh in je zvijala svoje trideset čevljev dolgo telo v čudovitih vozlih in kolobarjih ter si oblizovala ustnice, kadar je pomislila na svoje bližnje kosilo.

„Ni še jedla,“ je zamrmral Balu in si oddahnil, ko je zagledal njeno krasno pisano, rjavo in rumeno obleko. „Bodi previden, Bagira! Kadar se prelevi, je vselej nekoliko slepa in popade jako hitro!“

Kaa ni bila strupena kača — še sovražila je strupenke, češ da so bojazljivke. Borila se je samo s svojo močjo in kogar je ovila s svojim silnim telesom, temu je že odklenkalo.

„Srečen lov!“ jo je pozdravil Balu od daleč in je sedel na zadnje noge. Kakor vse kače njenega rodu, je bila tudi Kaa precej gluha in ni slišala prvič pozdrava. Nato se je zvila v ogromen kolobar, pobesila glavo ter se pripravila.

„Srečen lov nam vsem!“ je odgovorila, ko je spoznala medveda. „Oho, Balu, kaj pa je tebe prineslo sem? Srečen lov, Bagira! Trije smo — eden izmed nas je gotovo lačen! Ali prinašata kaj novic z lova? Ali imata kako srno, ali celo mladega srnjaka? Prazna sem, kakor izsušen vodnjak!“

„Loviva,“ je odvrnil brezbrizno Balu. Vedel je, da Kae ne sme razburiti. Je presilna.

„Dovolita, da se vama pridružim,“ je rekla Kaa. „En skok in udar več ali manj, to je malenkost zate ali pa za Bagiro — toda jaz, jaz pa moram čakati in čakati po cele dni po gozdnih stezah in plezati na slepo srečo pol noči in dalj, da morda navsezadnje zasačim mlado opico. Psssss! Veje niso več, kar so bile za mojih mladih let. Sama gnila suhljad vse skupaj!“

„Mogoče je pa tvoja velika teža tudi kaj kriva!“ je opomnil Balu.

„Lepo sem dolga, no, lepo sem dolga res!“ je odgovorila Kaa malo ponosna. „Ampak kljub temu je le krivo to mlado drevje. Na zadnjem lovu bi bila kmalu padla — res prav malo je bilo še treba; zdrknila sem po deblu, ker se nisem bila z repom dobro ovila drevesa, pa sem vzbudila s svojim šumom vso opičjo drhal in tedaj so me zmerjale s prav grdimi priimki.“

„Rumena glista brez nog!“ je mrmral Bagira, kakor bi se hotel nečesa domisliti.

„Ssss! Tako so mi rekle kdaj?“ je siknila Kaa.

„Nekaj takega so nam kričale oni dan, mi pa se nismo zmenili zanje. Hotele so nam nekaj praviti, — celó da si izgubila vse zobé in si ne upaš napasti nobene poštene živali več, kvečjemu še kakega kozlička, češ — (res nesramna je ta opičja drhal!) češ da se bojiš kozlovih rogov!“ je nadaljeval Bagira s presladkim glasom.

Kače, zlasti pa stari previdni pitoni kakor Kaa, pokažejo prav redko, da so jezne; toda Balu in Bagira sta lahko opazila, kako so se začele Kai mišice na požiralniku napenjati in stiskati.

„Opičji rod se je preselil,“ je izpregovorila mirno. „Ko sem prišla danes na solnce, sem jih slišala rogovoliti nad sabo v vrhovih dreves.“

„Pa prav — prav opičji rod zalezujeva midva zdaj!“ je rekel Balu; toda besede so mu skoraj v grlu obtičale, kajti zgodilo se je prvokrat, da je kdo izmed prebivalcev džungle očitno pripoznal, da se briga za opičje početje.

„Brez dvoma ni mala stvar, ki sili dva takšna lovca — pač vodnika v domači džungli, — da zasledujeta opičji rod,“ je odgovorila Kaa uljudno, a od same radovednosti se je kar napihovala.

„Je že tako!“ je brundal Balu, „jaz sem le stari in neumni učitelj sioniskih volčičev in Bagira tukajle —“

„Je Bagira!“ ga je ustavil črni panter in je jezno stisnil čeljusti, ker ni bil ponižne nravi. „Stvar je takšna-le: te tatice orehov in palmovih listov so nama ukradle človeškega mladiča, o katerem si morda čula.“

„Nekaj mi je pravil ježevec Iki — ker je bodičast, je drzen — o nekem otroku, ki ste ga sprejeli v svoje volčje krdelo, pa mu nisem verjela. Iki prenaša vedno pošte in novice, ki jih je slišal komaj na pol.“

„To pot je govoril resnico. Takega človeškega mladiča imamo, da nikoli tega,“ je rekel Balu. „To je najboljši, najmodrejši in najpogumnejši izmed vseh človeških mladičev — moj lasten učenec, ki še proslavi Baluovo

ime po vseh džunglah; poleg tega pa jaz — mi vsi ga ljubimo, Kaa!“

„Ss! Ss!“ je rekla Kaa in zmajevala z glavo. „Tudi jaz sem vedela svoje dni, kaj je ljubezen. Pripovedovala bi vama lahko povesti —“

„Za to je treba jasne noči in da smo siti, tako da lahko cenimo tvoje pripovedovanje,“ je urno zasuknil Bagira. „Naš človeški mladič je zdaj v rokah opičjega rodu in ta se boji edino Kae izmed vseh prebivalcev džungle!“

„Res je, samo mene se boji. Že ve, zakaj!“ je rekla Kaa. „Vse opice so klepetave, neumne in nečimerne — nečimerne, neumne in klepetave. Toda otrok v njihovih rokah — to je huda reč! Kadar se naveličajo orehov, ki so jih pravkar nabrale, jih pomečejo na tla. Pol dne prenašajo vejo, s katero nameravajo kaj prav velikega, pa jo razlomijo. Otrok pri njih ni da bi rekla na rožicah. Kako so mi že rekle? — rumena riba, ne?“

„Glista — rumena glista!“ je odgovoril Bagira, „pa še mnogo drugih stvari, ki ni da bi jih pošten jezik izrekel!“

„Treba jih naučiti kozjih molitvic, da bodo lepo in spodobno govorile o svoji gospej! Spomin jim peša, moramo ga jim posvežiti! Kam, pravita, da so vlekle mlađiča?“

„To vé samo džungla! Proti zahodu se mi zdi,“ je odgovoril Balu. „Mislila sva, da boš vedela ti, Kaa.“

„Jaz? Kako to? Pograbim jih pač, kadar mi pridejo v bližino, toda ne lovim jih pa ne, teh urhov — tega izmečka med živalmi!“

„Navzgor! Navzgor! Glejta! Halo! Alo! Ozri se navzgor, Balu iz sioniskega krdela!“

Balu se je ozrl kvišku, da bi videl, odkod prihaja glas, in zagledal je jastreba Rana, ki se je spuščal v nižave, večerno solnce na robovih razprostrtih peroti. Pravzaprav bi bil moral iti že spat, toda preiskal je vendar še prej vso džunglo za medvedom in ga je naposled iztaknil v goščavi.

„Kaj je?“ je vprašal Balu.

„Mavglija sem videl med opičjim rodом. Rekel mi je, da naj vam to sporočim. Opa- zoval sem jih. Opice so ga vzele seboj čez reko v opičje mesto — v Mrzli Tabor. Tam ostanejo morda eno noč, ali pa deset noči, ali pa eno uro. Naročil sem netopirjem, naj stražijo v temi. To je moje poročilo. Dober lov vam vsem tam spodaj!“

„Polno grlo in lahko noč, Ran,“ je za- klical Bagira. „Spomnim se te na prihodnjem lovu; pustim ti celo glavo, o jastreb nad jastrebe!“

„Mala reč, mala reč! Deček je povedal zagovor; manj nisem mogel storiti!“ In Ran je odkročil v svoje prenočišče.

„Ni pozabil obrniti jezika!“ je rekel Balu in se ponosno nasmehnil. „Premislite! Šele pred kratkim se je naučil tičjega zagovora, pa ga je imel v glavi, ko so ga opice vlačile po drevju! To ni kar si bodi!“

„Saj si mu jih pa tudi pošteno vtepel v glavo!“ je odvrnil Bagira. „Ampak po- nosen sem nanj; in zdaj pa kar v Mrzli Tabor.“

Vedeli so vsi, kje je ta kraj, toda le malo prebivalcev džungle je prišlo kdaj tja, kajti Mrzli Tabor je bilo staro, zapuščeno, pozabljeno in v džungli zakopano mesto, živali pa se ogibajo krajev, kjer so nekoč stanovali ljudje. Mrjasec se že še prikaže, druge zveri pa nikoli. Poleg tega so tam domovale opice, ako se sploh more reči, da kje domujejo, in nobena žival, ki ima količkaj časti v sebi, ne pride v obližje Mrzlega Tabora. Kvečjemu ob suši se zgodi časih, da se priplazijo tja tudi druge živali, pit iz ribnikov in napol zasutih vodnjakov, v katerih ostane vedno še nekoliko vode.

„Pol noči hoda je — ampak stopiti bo treba!“ je rekel Bagira, Balu pa je gledal zelo resno. „Tekel bom, kar se da!“ je izpregovoril strahoma.

„Ne smeva te čakati, Balu; pridi za nama; midva bova brusila pete, Kaa in jaz.“

„Pete ali ne pete — kadar hočeš, se kosam s tvojimi četverimi nogami,“ se je odrezala Kaa na kratko.

Balu se je napejal ter je tekel na vse pretege, toda končno je moral sopihaje počivati. Kaa in Bagira sta ga kar pustila, da pride pozneje za njima, in sta jaderno hitela. Kaa je molčala in je bila vedno vstric pantra, naj se je še tako poganjal. Ko sta prišla do gorske reke, je bil Bagira na boljšem, ker jo je kar preskočil. Kaa je pa morala plavati, glavo in vrat dva čevlja nad vodo; ali na ravnem ga je takoj dohitela.

„Tako mi razbite ključavnice, ki me je osvobodila,“ je izpregovoril Bagira, ko se je že zmračilo, „ti pa res ne lezeš!“

„Lačna sem,“ je rekla Kaa. „In poleg tega so mi rekle marogast urh!“

„Glista — in še rumena povrhu.“

„To ali to! Kar naprej!“ in zdelo se je, kakor da bi Kaa kar polzla po tleh; in s svojimi nepremičnimi očmi je našla vselej najkrajšo pot. —

V Mrzlem Taboru opice še mislile niso na Mavglijeva prijatelja. Privlekle so bile dečka v zapuščeno mesto in nekaj časa so bile jako zadovoljne. Mavgli ni videl še nikdar

prej indskega mesta in zdelo se mu je čudovito in sijajno, dasi je bilo samo še kup razvalin. Neki kralj ga je bil sezidal pred davnim časom na majhnem gričku. Videl si lahko še kamenite ceste, ki so šle na grič k razsutim vratom, kjer so viseli zadnji trhli in črvivi ostanki lesa na zarjavelih tečajjih. Zunaj in znotraj zidovja je rastlo drevje in grmičevje; poslopja so razpadla ter se razsula in iz oken stolpov so visele po stenah rastline ovijalke v košatih šopih.

Na griču je kraljevala velikanska palača brez strehe, a mramor po dvoriščih in vodnjakih je bil ves razpokan in od starosti že rdeč in zelen. Kameniti tlak dvorišča, kjer so nekoč domovali kraljevi sloni, je bil kosoma razmetan po travi in med mladim drevjem. Raz mogočno zidovje razsute palače si videl dolge vrste hiš, vse že brez strehe, da je bilo mesto podobno praznim, razpalim, temnim ulnjakom. Na trgu, kjer so se križale štiri ceste, je stala velikanska brezoblična skala, ki je bila nekoč malik. Ostale so tudi še jame in mlake, kjer so bili javni

vodnjaki; po kupolah svetišč pa so se vspe-
njale divje smokve. Opice so imenovalе ves-
ta kraj svoje mesto in govorile so, da zani-
čujejo druge prebivalce džungle, zato ker
žive po gozdih. A vendar še vedele niso,
čemu da so ljudje sezidali ta poslopja, in
niti jih niso znale rabiti. Navadno so sede-
le v krogu v kraljevi posvetovalnici, pačile se,
obirale si bolhe ter se bahale, da so zdaj
ljudje in ne opice; ali pa so letale po hišah
brez streh, zbirale koščke ometa in stare
opeke v kakem kotu — ter takoj spet po-
zabile, kam so bile spravile zaklad; nato so
začele kričati, zbirati se v tolpe in nastal je
pretep in poboj; pozabile so popolnoma, da
so se še pravkar prijazno igrale po vrtnih
terasah, kjer so tresle rožna drevesa in po-
maranče ter gledale z neumnim veseljem,
kako pada sadje in cvetje na tla. Preiskale
so vse hodnike in temne rove po palači in
na stotine temnih sobic, toda spominjale se
niso nikoli, kaj so že videle in česa še ne;
in tako so pohajkovale po dve ali več skupaj
in govorile, da delajo in žive kakor ljudje.

Pile so iz mlak, kjer so ponavadi skalile vodo; nato pa so se steple zaradi tega. Navsezadnje so se zbrale in so kričale: „V džungli ni tako modrega, dobrega, previdnega, močnega in plemenitega rodu, nego je opičji rod!“ In potem so se začele zopet igrati, dokler se niso naveličale mesta ter se vrnile na drevje v nečimernem upanju, da se bodo vendarle zanimali zanje prebivalci džungle.

Mavgli, ki je bil vzgojen po džungelskih zakonih, ni ne ljubil ne razumel takšnega življenja. Opice so ga privlekly v Mrzli Tabor pozno popoldne; namesto da bi bile šle spat, kakor bi bil Mavgli rad storil po tako dolgem potovanju, so se prijely za roke, plesale okoli njega in pele svoje budalaste pesmi. Ena izmed opic je slovesno izpregovorila in je rekla svojim tovarišicam, da se začenja z Mavglijevim jetništvoM nova doba v zgodovini opičjega rodu; kajti Mavgli jim bo pokazal, kako se spletajo šibe in vejice v kolibe, da se ubrani žival dežja in mraza. Mavgli je res nabral nekaj srobrot in je začel plesti, opice

pa so ga skušale posnemati; toda v par minutah so se naveličale in začele so se vleči za repe ter se prekucávati po tleh.

„Rad bi jedel,“ je rekel Mavgli. „V teh krajih sem tuj; dajte mi jesti, ali mi pa dovolite, da grem sam na lov.“

Kakih dvajset ali trideset opic se je skokoma napravilo po orehe in dinje; toda spotoma so se steple in vrnile so se brez sadja, ki so ga bile že nabrale. Mavgli je bil truden, žalosten in jezen, poleg tega pa še lačen. Potikal se je po praznem mestu in zdaj pa zdaj zavpil lovski klic za tujce, toda oglasil se ni nihče. Mavgli je začutil, da je prišel v prav pust kraj. „Vse je res, kar je govoril Balu o opičjem rodu,“ si je mislil. „Nimajo niti zakonov, niti lovskega klica, niti vodnika — samo trapaste besede in majhne tatinske roke! Ako me izstradajo ali pa ubijejo, si bom čisto sam kriv! Vendar moram poskusiti, da se vrnem v svojo džunglo. Balu me bo pretepel, to je že res; a bolje to, nego z opicami otresati to neumno rožno listje!“

Ko je prišel do mestnega ozidja, so ga opice privlekle nazaj v svojo sredo. Pa so mu dopovedovale, da niti ne ve, kako je srečen, in ščipale so ga, da bi ga naučile hvaležnosti. Stisnil je zobe, molčal ter šel s kričečimi opicami na teraso nad starim vodnjakom iz rdečkastega peščenca, ki je bil do polovice napolnjen s kapnico. Sredi terase je bila razpala lopica iz belega mramorja, sezidana za kraljice, ki so živele pred sto in sto leti. Streha, vzbočena kakor kupola, je bila že na pol porušena in je zapirala podzemeljski hodnik, po katerem so hodile kraljice iz palače. Stene so bile iz mlečno belega mramorja, ki je bil okrašen s prelepimi izrezljanimi podobami in posejan z ahati, karneoli, jaspizi in višnjevci. Kadar je mesec vzhajal izza griča in sijal skozi okna, so se mrežile sence po tleh kakor črne žametne vezenine.

Dasi je bil Mavgli žalosten, zaspan in lačen, vendar se ni mogel vzdržati smeha, ko so mu opice pravile, kar po dvajset hkrati in vse vprek, kako da so mogočne, modre,

silne in plemenite in kako da je nespametno od njega, Mavglija, če sili od njih. „Mogočne smo; svobodne smo; čudovite smo; najčudovitejši rod vseh džungelskih rodov! Vse pravimo tako, torej mora biti res!“ Tako so vpile. „Ker si novinec med nami in lahko razširiš našo slavo, da nas bodo v prihodnje poznali in spoštovali po džungli, ti razložimo in oznanimo vse o naših slavnih delih in našem znamenitem rodu!“ Mavgli se ni upiral in tako se je zbralo na stotine in stotine opic na terasi, da poslušajo svoje govornike in njih pesem o slavi opičjega rodu. Kadarkoli se je govornik ustavil, da si oddahne, so vpile vse navskriž: „Res je; vse pravimo tako!“ Mavgli je prikimaval, mežikal in pritrjeval vsemu, ako so ga izpraševale; od vrišča se mu je kar vrtelo v glavi. „Šakal Tabaki je ogrizel ves ta rod,“ si je mislil, „in zdaj je pobesnel! Kar uganjajo, je gotovo besnost! Kaj ne gredo nikoli spat? Glej, oblak! Zdaj, zdaj zakrije mesec! Da bi bil le dosti velik ta oblak, pa bi poskusil pobegniti v temi! Samo truden sem, truden.“

Tisti oblak sta opazovala tudi njegova dobra prijatelja v zasutem jarku pod mestnim ozidjem. Bagira in Kaa sta namreč dobro vedela, kako nevarne so opice, če jih je obilna tolpa; zato sta bila jako oprezna. Opice se bore le tedaj, če jih je na stotine proti enemu in ni ga v džungli, da bi se spustil izlepa v tako nevarnost.

„Jaz pojdem k zahodnemu ozidju,“ je zašepetala Kaa, „in potem splezam urno po klancu; to je zame lažje, name se ne bodo vrgle, če jih je tudi na stotine, ampak ti —“

„Vem!“ je odgovoril Bagira. „Da bi bil le Balu že tu; zdaj velja, kaj premoreva sama. Ko oblak zakrije mesec, skočim na teraso. Kakor je videti, se nekaj posvetujejo o dečku.“

„Srečen lov,“ je rekla Kaa srdito in se je odplazila proti zahodnemu ozidju. To je bilo najmanj razrušeno in silna kača se je zamudila precej, predno si je našla pot med kamenjem. Oblak je zakril mesec. Mavgli je baš ugibal, kaj bodo še počele in iztahnile opice, kar začuje Bagirine lahke noge na terasi. Črni panter se je bil priplazil skoraj

brez šuma po klancu, planil je v tolpo in je začel mlatiti — če bi grizel, bi samo čas tratil — na desno in levo po opicah, ki so sedele okoli Mavglija po petdeset in šestdeset skupaj. To ti je bil besen krik in vik med njimi! Ko pa se je Bagira v boju izpodtaknil nad opicami, ki so se premetavale in suvale po tleh, je kriknil glas: „En sam je! Ubijte ga! Ubijte ga!“ Cela tolpa opic se je zagnala v Bagiro, grizle so ga, praskale, trgale in mesarile. Kakih pet ali šest pa jih je pograbilo Mavglija in ga vleklo k ozidju lope ter ga pahnilo skozi odprtino razdrte kupole. Deček, vzgojen med ljudmi, bi se bil hudo pobil, kajti padel je dobrih petnajst čevljev globoko; Mavgli pa je padal, kakor ga je bil naučil Balu, in je priletel na tla z nogami.

„Tu ostani,“ so vpile opice, „dokler ne pobijemo tvojih prijateljev; potem se bomo zopet igrale s teboj — če te ne umori strupeni rod.“

„Jaz in ti sva ene krvi,“ je hitro siknil Mavgli kačji zagovor. Zaslišal je okoli sebe

po smeteh lazénje in sikanje in, da bi bil bolj varen, je klic hitro ponovil.

„Sseveda! Pustite ga!“ je zasikalo pol tucata tihih glasov. V Indiji postane vsaka razvalina prej ali pozneje kačje gnezdo in v stari lopi je bilo polno strupenk. „Stoj mirno, bratec, da nas ne pohodiš!“

Mavgli je stal kolikor mogoče mirno, gledal kvišku v odprtino in poslušal divji bojni hrup okoli Bagire. Opice so vpile, kričale in se valjale po tleh, črni panter pa je globoko in hripavo rohnel in bil in mahal po tolpah svojih sovražnikov, med katerimi je časih za trenotek izginil, pa se zopet izvil izmed njih. Prvič, kar je bil rojen, se je boril za svoje življenje.

„Tudi Balu mora biti blizu; Bagira sam bi ne bil prišel!“ si je mislil Mavgli in je zavpil: „V ribnik, Bagira! Zvali se v ribnik! Skoči urno v vodo! V vodo, v vodo!“

Bagira je slišal Mavglijev glas, in zavest, da je človeški mladič še živ, mu je dala novega poguma. Z obupom si je delal pot, korak za korakom, naravnost proti ribniku

in molče je udrihal po sovražnikih. Zdajci se je začul na ozidju proti džungli Baluov rjoveči bojni klic. Stari medved je pač hitel na vso moč, vendar prej ni mogel priti. „Bagira,“ je zaklical, „tu sem! Že plezam! Že hitim! Ahuvora! Kamenje se mi podsipava pod nogami! Le čakajte, opičje pokveke!“ Prisopihal je po terasi in takoj izginil v krdelu opic. Postavil se je na zadnje noge, razprostrl prednje tace, zgrabil opic kolikor jih je mogel zajeti in — pik — pok — je razbijal z njimi po tleh kakor s cepcem. Pljusk! je reklo v vodi, in Mavgli je vedel, da se je Bagira preboril do vodne kotanje, kamor opice niso mogle za njim. Hropé je obležal panter v vodi, samo glavo je molil ven; okrog po rdečih stopnjicah pa so stale opice v treh vrstah ter skakale in besnele od srda, pripravljene, da skočijo vanj, če bi šel pomagat Baluu. V tej stiski je vzdignil Bagira svojo mokro brado in je obupno klical kačo na pomaganje: „Jaz in ti sva ene krvi.“ Mislil je namreč, da se je bila kača v zadnjem trenutku premislila in

pobegnila. Samemu Baluu, ki se je divje boril kraj terase, je ušel smeh, ko je zaslišal Bagiro klicati na pomoč.

Kaa je bila pravkar prelezla zahodno ozidje in sunila v jarek še zadnji kamen, ki ji je zapiral pot. Nikakor ni hotela pustiti izbornega mesta, ki si ga je bila izbrala za boj; enkrat, dvakrat se je zvila in zopet odvila, da se prepriča, ali je vsak pedenj nje-nega telesa gibčen dovolj. Ves ta čas se je boril Balu sam; opice so kričale in oblegale Bagiro v kotanji, netopir Mang pa je letal semtertja ter raznašal po džungli vest o veliki bitki, tako da je končno začel trobiti celó slon Hati in so se prebudile še druge opice po džungli in skakaje hitele po svojih drevesnih potih tovarišicam na pomoč v Mrzli Tabor. Hrum in šum bitke je prebudil celó vse dnevne tice več milj naokrog.

Tedaj pa je prihitela Kaa v boj, vsa razkačena in besna in krviželjna. Pitonova moč je v glavi: z njo se zažene v sovražnika in ga sune z vso silo svojega ogromnega telesa. Misli si kopje ali ovna, s ka-

koršnim so rušili časih trdnjave, ali pa do pet centov težko kladivo, ki ga vihti orjak, pa imaš približen pojem, kakšna je Kaa v boju. Štiri ali pet čevljev dolg piton podre človeka, ako ga zadene naravnost v prsa; Kaa pa je bila dolga trideset čevljev, saj več. Prvi sunek je namerila v klopko opic, ki so se motale okoli Balua — zaletela se je z zaprtimi ustmi in molče; drugega sunka niti treba ni bilo. Opice so se v silni grozi kričé razkropile: „Kaa! Kaa je! Bežite! Bežite!“

Cela pokolenja opic so se učila strahu iz povesti njih stark o Kai; o nočni tatici, ki se plazi po vejah, tako tiho kakor raste mah; ki zaleze najmočnejšo opico in jo ubije, če se je le z nosom dotakne; o stari Kai, ki se zna narediti čisto podobno suhi veji ali pa trhlemu deblu, da prevari tudi najmodrejšo opico: hipoma plane veja po nji in jo zagrabi. Kaa je bila vse, česar se je bala opica v džungli, kajti nobena izmed njih ni poznala mej njene sile in nobena izmed njih se ji ni upala gledati v oči in iz

njenega objema ni še nihče živ ušel. Bežale so torej, jecljaje in trepetaje od strahu, na obzidje in strehe bližnjih hiš. Balu si je globoko oddahnil; njegov kožuh je bil mnogo debelejši nego Bagirin, vendar je grozno trpel v bitki. Kaa pa je prvič odprla svoja usta in sikaje izpregovorila eno samo dolgo besedo; in opice, ki so iz džungle hitele branit Mrzli Tabor, so kar občepele, kjer so bile, da so preobložene veje začele kriviti se in pokati; opice po stenah in praznih hišah pa so prenehale kričati in bila je mahoma takšna tišina, da je Mavgli slišal, kako se je Bagira otresel vode, ko je prišel iz kotanje. Potem je nastal nanovo hrup. Opice so splezale še višje po ozidju, oprijemale so se velikih kamenitih malikov in so strahovito vreščale, ko so bežale mimo porušenih stolpičev. Mavgli pa je popolnoma pozabil na strupenke, plesal je v lopi, pogledoval skozi odprtino in skovikal kakor sova, da pokaže opicam svoje zaničevanje in svoj prezir.

„Pojdi v past po človeškega mladiča; jaz se ne morem več geniti!“ je sopihal Ba-

gira. „Vzemimo človeškega mladiča in pojedimo. Mogoče nas napadejo še enkrat.“

„Niti genile se ne bodo, dokler jim ne zapovem. Ostanite, kakor ste!“ je siknila Kaa in vse mesto je zopet umolknilo. „Nisem mogla priti prej, bratec; toda zdi se mi, da si me klical“ — se je okrenila k Bagiri.

„Jaz — jaz? Mogoče je, da sem zakričal v boju,“ je odvrnil Bagira. „Balu, ali si ranjen?“

„Počutim se, kakor da so me raztrgale v sto medvedkov,“ je odgovoril resno Balu ter si pretegal nogo za nogo. „Uov! Lepo so me zdelale! Kaa, zdi se mi, da si nama rešila življenje, Bagiri in meni!“

„Kaj bi tisto! Kje pa je možiček?“

„Tukaj sem, v pasti! Ne morem splezati iz nje,“ je zavpil Mavgli. Nad glavo se mu je razpenjal razpadli obok in mu je zapiral pot.

„Potegnite ga ven. Tu pleše kakor pav Mao. Še mladiče nam pohodi!“ so se oglašile strupene kače od znotraj.

„Glej, glej!“ je rekla Kaa in se nasmehnila, povsod ima prijatelje, ta človeček!

Umakni se, možiček; skrij se, o strupeni rod! Podrla bom steno!“

Kaa je pazljivo ogledala vse in naposled je našla staro razpoko med mramornatimi okraski, ki je naznanjala, da je tisto mesto že slabo. Udarila je dvakrat, trikrat nalahko z glavo, da je dobila pravo razdaljo, nato je vzdignila šest čevljev svojega telesa od tal in se zaletela z vso silo v zid — glavo naprej, kakor orjaško kladivo. Po kakih šestih izdatnih sunkih je počila stena ter se sesula v sip in prah. Mavgli je skočil skozi odprtino, planil med Balua in Bagiro ter objel obadva okoli vratu.

„Ali si ranjen?“ je vprašal Balu in mu položil mehko tace na tilnik.

„Lačen sem in nemalo pobit; toda, oh, vaju so nemilo razmesarile, bratca! Saj krvavita!“

„Toda ne sama!“ je rekel Bagira, si oblizaval ustnice ter se ozrl po mrtvih opicah po terasi in okoli vode.

„Nič ne dé, nič ne dé, da si le ti zdrav, bratec, mila žabica moja!“ je renčal Balu.

„O tem se bomo že še pomenili,“ je rekel Bagira tako hladno in suho, da je Mavglija kar zazeblo. „Ampak tu je Kaa, kateri se imava midva zahvaliti za bitko, ti pa za življenje. Zahvali se ji, kakor smo te naučili, Mavgli!“

Mavgli se je okrenil in je zagledal čevelj nad seboj glavo kače, ki se je nihala nad njim.

„Tak je možiček?“ je rekla Kaa. „Mehko kožo ima, in sploh je precej podoben opicam. Pazi se, možiček, da te v mraku ne zamenjam z opico, posebno kadar se prelevim!“

„Jaz in ti sva ene krvi!“ je odgovoril Mavgli. „Nocoj si mi rešila življenje. Kar vjamem, bodi tvoje, kadarkoli boš gladna, o Kaa.“

„Hvala ti, bratec,“ je odgovorila Kaa in je pomežiknila. „Kaj pa lovi takšen pogumen lovec? Ali ne bi smela z njim na prihodnji lov?“

„Ne pobijam ničesar, sem še premajhen; pač pa priganjam koze, kdor jih mara. Kadar boš lačna, le pridi in videla boš, da govorim

resnico. S temile stvarmi sem precej spreten“ — pokazal ji je svoje roke — „in, če se morda kdaj vjameš v past, ti povrnem, kar sem ti dolžan, tebi, Bagiri in Baluu. Dober lov vsem trem!“

„Dobro je govoril,“ je zamrmral Balu, kajti Mavgli se je bil zahvalil prav lepo. Kača se je za hip narahlo doteknila z glavo Mavglijeve rame. „Hrabro srce in uljuden jezik,“ je rekla. „S tem prideš daleč po džungli, možiček! Zdaj pa brž s svojima prijateljema odtod! Pojdi spat, mesec že zahaja in kar se bo godilo zdaj, ni za tvoje oči!“

Mesec je tonil za hribe; dolge vrste trepetajočih opic, nakopičenih po stenah in stolpičih, so bile kakor sence razdrapanega poslopja. Balu je šel pit h kotanji in Bagira si je lizal in popravljaj razmršeno dlako, Kaa pa je zlezla na sredo terase in zašklepetala s čeljustmi, da so se uprle osteklele oči prestrašenih opic nehote vanjo.

„Mesec zahaja,“ je rekla. „Ali še vidite?“

S sten se je začulo kakor stokanje vetra v vrhovih dreves: „Vidimo, o Kaa!“

„Dobro. Torej začni se ples — ples gladne Kae! Sedite mirno in pazite!“

Zasukala se je dvakrat ali trikrat v velikanskem kolobarju in zazibala glavo na desno in levo. Potem se je začela vrteti v zanjkah in zadrgah in v gibkih trikotnikih, ki so počasi prehajali v četverokotnike in peterokotnike, in v plesu je počasi, enakomerno pela sikaje svojo pesem. Mračilo se je, temnilo bolj in bolj in naposled so izgini-
nili zvijajoči se kolobarji in slišalo se je samo še zamolklo rožljanje luskin.

Balu in Bagira sta stala kakor okamenela, v goltancih jima je grgralo in dlaka po vratu se jima je ježila; Mavgli pa je strmel in se čudil.

„Opičji rod!“ se je začul Kain glas. „Ali moreš geniti z roko ali nogo brez mojega povelja? Govôri!“

„Brez tvojega povelja ne moremo geniti ne rok ne nog, o Kaa!“

„Dobro! Vse korak bližje k meni!“

Vrste opic so se kakor brez moči zazibale proti Kai; in tudi Balu in Bagira sta pristopila nehote korak bližje.

„Bližje!“ je zasikala Kaa in vse so se pomaknile zopet za korak naprej.

Mavgli je položil roko na Balua in Bagiro, da ju zadrži, in obedve orjaški živali sta se ustavili, kakor da bi se bili prebudili iz spanja.

„Drži me!“ je zašepetal Bagira. „Ne izpusti me, drugače se vrnem — se moram vrniti h Kai! Aah!“

„Kaj pa se je zgodilo? Saj ni nič — samo stara Kaa kroži po prahu!“ je rekel Mavgli. „Pojdimo odtod!“ In vsi trije so se splazili tiho skozi odprtino v ozidju ter so se napotili v džunglo.

„Uf!“ je rekel Balu, ko je stal zopet pod drevjem. „Nikdar več se ne maram družiti s Kao!“ In ves se je tresel.

„Ta zna več nego mi,“ je rekel Bagira trepetajoč. „Še malo časa da sem ostal, pa bi ji sam zlezal v goltanec!“

„Predno jutri vzide mesec, jih bo mnogo izginilo po oni poti,“ je pristavil Balu. „To se pravi, da je lov — tako loviti zna samo Kaa!“

„Kaj pa je bilo vse to?“ je vprašal Mavgli, ki ni ničesar vedel o čarovnih močeh pitonov. „Videl nisem drugega nego veliko kačo, ki se je neumno vrtela, dokler se ni stemnilo. In ves nos ima razbit. Ha! Ha!“

„Mavgli!“ je rekel jezno Bagira, „nos si je razbila zaradi tebe; prav tako so tudi moja ušesa in moje tace in Baluov vrat in njegova pleča razgrizena samo zaradi tebe! Niti Balu niti Bagira ne bo mogel še tako kmalu na lov — zaradi tebe!“

„Kaj bi tisto!“ ga je zavrnil Balu, „saj imava zopet človeškega mladiča!“

„Res je; ali drago sva ga odkupila! Koliko časa sva potratila, ko bi se bila lahko zabavala z bogatim lovom; in vsa v ranah — kaj dlake sva izgubila! Po hrbtu sem kar oskubljen! In navsezadnje, — kaj pa najina čast! Le spomni se, Mavgli: jaz, črni panter, sem moral klicati Kao na pomoč! In Balua in mene je omamila s svojim plesom,

kakor mlade ptiče! In vsega tega si kriv ti, človeški mladič, ker si se bratil z opičjim rodom!“

„Res je, res,“ je odvrnil žalostno Mavgli. „Zločest človeški mladič sem in želodec mi je žalosten.“

„Mf! Kaj pravi džungelski zakon, Balu?“

Balu ne bi bil rad še hujše kaznoval Mavglija, ampak postava ni, da bi jo prevračal. Zato je zamrmral: „Kes še ni kazni dovolj, pač res! Ampak pomisli, Bagira, kako je majhen!“

„To že vem, to; ali kriv je in kazen mora biti! Mavgli, ali imaš kaj proti temu?“

„Ne. Ravnal sem napak! Balu in ti sta krvava. Zaslužil sem!“

Bagira ga je udaril parkrat nalahko; ako bi bil panter udaril tako svojega mladiča, bi ga bil komaj predramil; toda za sedemletnega dečka je bila kazen, ki bi si je ne želel nobeden izmed vas. Ko je bilo tega konec, je Mavgli kihnil, popraskal se je malo in ni rekel nič.

„Zdaj mi pa skoči na hrbet, bratec,“
je rekel Bagira, „in hajdimo domov!“

To je krasna naredba džungelskega za-
kona: kazen prestaneš in vse je pozabljeno.
Nihče ne zine več o tej stvari.

Mavgli je položil glavo na Bagirin hrbet
in je zaspal tako trdno in sladko, da se ni
prebudil niti, ko so ga položili v domači
votlini k materi volkulji.

III.

Tiger! Tiger!

Zdaj se povrnimo k tisti zgodbi, ko je Mavgli ugnal vse krdelo in tigra z njim. Po boju ob skali in po slovesu v volčji votlini se je napotil na poljane, kjer so živeli vaščani. Ampak tam se še ni hotel ustaviti, ker je bilo preblizu džungle; kajti vedel je, da si je bil napravil v zboru mnogo smrtnih sovražnikov. Hitel je torej dalje po slabi poti,

ki je tekla v dolino, s krepkim, enakomernim korakom skoraj dvajset milj daleč, dokler ni prišel v kraj, ki mu je bil neznan. Dolina se je razširila v prostrano ravnino, posuto s skalovjem in razsekano v soteske. Na enem koncu je stala majhna vasica, na drugem pa je segala džungla v loku tja do pašnikov, tam pa je kar prenehala, kakor bi jo bil s sekiro odsekal. Po vsi ravnini so se pasla goveda in bivoli; ko pa so pastirji zagledali Mavglija, so zakričali in se razbežali in rumeni parijski psi, ki žive v vsaki indijski vasi, so divje zalajali. Mavgli je šel dalje, kajti bil je že lačen; in ko je prišel do vaških vrat, je videl, da je odmaknjeno trnje, ki so ga v mraku polagali pred vrata.

„Mhm!“ je rekel; kajti več nego enkrat je moral plezati ob svojih nočnih pohodih preko takih ograj. „Tak se tudi tukaj ljudje boje prebivalcev džungle.“ Sédel je k vratom; pa je prišel mož iz vasi in Mavgli je vstal, odprl usta in pokazal s prstom vanje, v znamenje, da bi rad jedel. Mož je strmel, stekel po vaški poti nazaj in klical svečenika, ki je

bil velik, tolst mož v beli obleki, z rdečim in rumenim znamenjem na čelu. Svečenik je prišel do vrat in z njim najmanj sto ljudi, ki so strmeli, govorili, kričali in kazali na Mavglija.

„Kako nespodobno se vede ta človeški rod!“ si je mislil Mavgli. „Samo sive opice bi se tako nespametno pretvarjale.“ Vrgel si je s čela nazaj dolge lase in se je pačil množici.

„Zakaj se pa bojite?“ je rekel svečenik. „Poglejte znamenja na njegovih rokah in nogah. To je od volčjih zob. Saj je le volčji otrok, ki je ušel iz džungle.“

Volčiči, ki so se igrali z njim, so seveda pogosto hlastnili po njem bolj trdo, nego so hoteli, in belih sledov mu je ostalo polno po rokah in nogah. Toda on bi bil zadnji na svetu, ki bi bil rekel, da so ga ogrizli; vedel je namreč vse predobro, kaj se pravi ugrizniti.

„Arré! Arré!“ je reklo dvoje ali troje žensk med seboj. „Ogrizen od volkov, ubogi otroček! Lep fantiček je. Oči ima kakor ogenj.

Veš, Mešua, prav podoben je tvojemu dečku, ki ga je bil tiger odnesel.“

„Čakajte no, naj ga pogledam,“ je rekla ženska s težkimi bakrenimi obroči na zapestjih in členkih; zastrla si je z roko oči in ogledovala Mavglija. „Ni ne. Šibkejši je; drugače pa — zelo je podoben mojemu fantu!“

Svečenik je bil moder mož in je vedel, da je Mešua žena najbogatejšega vaščana. Ozrl se je torej za trenotek proti nebu in izpregovoril svečano: „Kar je džungla vzela, je džungla vrnila. Sprejmi dečka v svojo hišo, sestra, in ne pozabi častiti svečenika, ki vidi tako daleč v življenje ljudi.“

„Tako mi bika, ki me je odkupil,“ si je mislil Mavgli, „vse to besedovanje je zopet prav tako kakor pri ogledovanju za sprejem v krdelo! Seveda moram postati človek, če sem že človek.“

Množica se je razšla, ko je ženska pomignila Mavgliju k svoji koči; tam je bila rdeče pobarvana postelja, velika lončena posoda za žito, s čudnimi, vzbočenimi podo-

bami, pol tucata bakrenih loncev, kip indijskega boga v majhni vdolbini in na steni pravo pravcato zrcalo, kakor jih prodajajo po vaških sejneh.

Dala mu je velik požirek mleka in kos kruha; in potem mu je položila roko na glavo in se mu je zagledala v oči. Mislila si je namreč: le je mogoče, da se mi je povrnil pravi sin iz džungle, kamor ga je bil odnesel tiger. In je rekla: „Nasu, o Nasu!“ Mavgli ni pokazal prav nič, da bi mu bilo znano to ime. „Ali se ne spominjaš, takrat, veš, ko sem ti dala nove čeveljčke?“ Potipala mu je nogo in bila mu je trda skoraj kakor rog. „Ne,“ je rekla žalostno, „te noge niso nosile nikdar obuvala; toda zelo si podoben mojemu sinu; bodi mi sin!“

Mavgliju je bilo neprijetno, ker prej ni bil še nikdar pod streho. Ko pa je pogledal na slamnato streho, je videl, da bi jo prav lahko predril, če bi hotel uiti in da okna niso zamrežena. „Kaj mi koristi biti človek,“ je rekel nazadnje sam pri sebi, „ako pa ne razumem človeškega govora? Tu sem nem

in neumen, kakor bi bil človek pri nas v džungli. Naučiti se moram njihove govorice!“

Ko je bil še živel med volkovi v džungli, se ni zaman učil posnemati preklicavanja jelenov in kruljenja divjih prešičkov. Kakor hitro mu je Mešua izgovorila besedo, jo je Mavgli znal ponoviti skoraj popolnoma pravilno in do mraka se je naučil že imena mnogih stvari v koči.

Težava pa je bila, ko je bilo čas iti spat, ker Mavgli ni hotel po nobeni ceni spati v koči, ki je bila tako podobna pasti za pantra. Ker so zaklenili duri, je ušel skozi okno. „Pusti mu svojo voljo,“ je rekel Mešuin mož. „Prejkone ni doslej še spal v postelji. Ako nama je res poslan namesto našinega sina, nama ne uide!“

Mavgli pa je legel v visoko, lepo travo kraj polja. Toda predno je zaprl oči, se je dotaknil nežen, siv nosek njegove brade.

„Pu!“ je rekel Sivček, najstarejši mladič matere volkulje. „Slabo mi vračaš, da sem tekel dvajset milj za tabo. Po dimu in živini

dišiš — prav čisto natanko kakor človek. Vzdrami se, bratec, novic imam zate!“

„Ali je v džungli vse zdravo?“ je vprašal Mavgli in ga je objel.

„Vse razen tistih, ki si jih osmodil z rdečo cvetico. Zdaj me pa poslušaj! Šir Kanjo je popihal; šel je loviti daleč proč, dokler se mu ne zaceli koža, ožgal si ga namreč grozovito. Prisegel pa je, da razmeče tvoje kosti po Vengangi, kadar se vrneš.“

„Za to je treba dveh. Tudi jaz sem mu obljubil nekaj malega. Ampak novice so zmirom dobrodošle. Nocoj sem truden — zelo sem truden od novih stvari, Sivček — toda donesi mi vselej novic, kadar jih bo!“

„Ali ne pozabiš, da si volk? Ali ne pozabiš tega zaradi ljudi?“ je povprašal Sivček skrbljivo.

„Nikdar ne. Zmirom se bom spominjal, da te ljubim in vse v naši votlini; pomnil bom pa tudi, da so me izvrgli iz krdela.“

„In da te vržejo lahko še iz drugega krdela! Ljudje so le ljudje, bratec, in njih govorica je kakor žabje regljanje v ribniku . . .

Kadar se povrnem sem, te bom čakal v bambusovju za pašnikom.“

Tri mesece po tem večeru je Mavgli redkokdaj prekoračil vaška vrata, tako pridno se je učil človeških navad in običajev. Prvič je moral nositi obleko, ki mu je bila strašno nadležna; potem se je moral spoznati v denarju, kar mu ni hotelo nikakor v glavo; nadalje se je učil orati, dasi ni mogel razumeti, čemu je oranje potrebno. Tudi mala deca po vasi so ga dražila prav hudo. Sreča zanje, da ga je bil džungelski zakon naučil premagovati samega sebe; kajti v džungli ti je mogoče živeti le, ako se znaš premagovati. Toda kadar so mu nagajali, ker se ni hotel igrati z njimi in spuščati zmajev v zrak ali pa ker je napačno izgovarjal nekatere besede — pograbil bi jih bil in polomil, a brzdala ga je samo zavest, da se lovcu ne spodobi pobijati majhnih, nagih mladičev.

Svoje moči ni poznal niti najmanj. V džungli je vedel, da je bil slaboten v primeri z živalmi, po vasi pa so ljudje govorili, da je močnejši od bika.

Mavgli tudi ni slutil, kako razliko delajo stanovalci med človekom in človekom. Ko je padel lončarju osel v jamo, mu ga je Mavgli izvlekel za rep ven in pomagal mu je naložiti lonce za semenj v Kanhivaro. To kajpada ni v redu, kajti lončar je človek nižje vrste in njegov osel je vreden še manj. Ko ga je svečenik za to ozmerjal, mu je Mavgli zapretil, da ga posadi tudi na osla. Svečenik je rekel Mešuinemu možu, da bi bilo bolje za Mavglija, če bi mu dali čim preje kaj dela. Vaški starešina pa je Mavgliju naznanil, da bo gnal drugi dan bivole na pašo. Komu je bilo to bolj všeč nego Mavgliju! Ker je bil zdaj sprejet v vaško službo, je šel isti večer na sestanek k zidanci pod velikim figovim drevesom. Tam so se ponavadi shajali vaški starešina, čuvaj, brivec, ki je vedel vse vaške novice, in stari vaški lovec Baldio, ki je imel starinsko puško iz mesta. Tam so se zbirali vsak večer, kadili so in se razgovarjali. V gorenjih vejah so sedele opice in čebljale, v zidovju je pa prebivala v luknji kača Kobra, ki so ji pri-

našali vsak večer skledico mleka, ker jim je bila sveta žival. Stari možaki so sedeli okoli drevesa, se pogovarjali pozno v noč ter vlekli dim iz svojih velikih vodnih pip. Pripovedovali so si čudovite pripovedke o bogovih, ljudeh in duhovih. Baldio pa je pripovedoval še bolj čudovite povesti o življenju živali v džungli, da so otrokom, ki so sedeli okolo njih, kar oči buljile iz glave. Največ pripovedek je govorilo o živalih, kajti džungla jim je bila vedno pred vratmi. Jeleni in mrčasci so jim pogosto prihajali kopat in rit po polju in zdaj pa zdaj je tiger odnesel v mraku človeka iz vaške okolice.

Mavgli, ki je seveda poznal marsikaj, o čemer so se pogovarjali, si je moral zakrivati obraz, da ni izdal smeha, ko je Baldio, puško na kolenih, pripovedoval zmirom bolj čudovite povesti. Kar tresel se je od smeha, ko je Baldio razkladal, da tiger, ki je odnesel Mešui sina, ni pravi tiger, temveč duh in da stanuje v njem duh hudobnega, starega oderuha, ki je bil umrl pred nekaj leti. „In vem, da je to res,“ je rekel, „kajti Pjuran

Das je šepal, odkar so ga nabili pri nekem pretepu, ko so mu sežgali vse njegove račune in dolžna pisma; in tiger, ki sem govoril o njem, tudi šepa, kajti sledovi njegovih stopinj niso enaki!“

„Res je, res; kakopa nego res,“ so govorili sivobradci in prikimali.

„Ali vežete res take otrobe?“ je rekel Mavgli. „Ta tiger šepa, ker je bil šepast rojen; to ve vsa džungla. Oderuhova duša da bi bila v živali, ki ni imela nikoli niti toliko poguma kakor šakal; to je otročje govorjenje!“

Baldiu je za trenotek kar sapo zaprlo, tako se je zavzel; starešina je pa strmel in gledal.

„Oho, pritepenec iz džungle!“ je rekel Baldio. „Če si tak modrijan, porabi rajši svojo modrost in prinesi njegovo kožo v Kanhivaro, kajti vlada obeta sto cekinov za njegovo življenje. Še bolje pa storiš, če molčiš, kadar govore stari ljudje!“

Mavgli je vstal, da bi odšel. „Ves večer sem ležal tu in poslušal,“ jim je zaklical od-

hajaje, „in razen enkrat ali dvakrat ni govoril Baldio niti pičice resnice o džungli, ki jo ima prav pred nosom. Kako naj pač potem verjamem pravljice o bogovih in duhovih, ki pravi, da jih je videl?“

„Zadnji čas je, da pojde fantè na pašo,“ je rekel starešina, Baldio pa je puhal in godrnjal ob Mavglijevi predrznosti.

V indijskih vaseh odžene par dečkov bivole rano zjutraj na pašo ter jih pod nočjo prižene nazaj. Živina, ki bi pohodila belega človeka in ga poteptala do smrti, mirno prenaša, da jo pretepajo in naganjajo rjavi otroci, ki ji segajo komaj do gobca. Dokler so otroci pri čredi, so varni, kajti še tiger si ne upa napasti črede bivolov. Ako se pa razkrope trgat cvetic ali pa lovit kuščarjev, jih mnogokrat odnese tiger. Rano, ko se je komaj danilo, je jahal Mavgli skozi vas na Rami, na največjem biku, in modrikasti bivoli z dolgimi, nazaj zakrivljenimi rogovi in divjimi očmi so vstajali drug za drugim iz svojih hlevov in so mu sledili. Mavgli je deci hitro dopovedal, da je on načelnik. Na-

ganjal je bivole z dolgim, oglajenim indijskim trsom in naročil Kamiji, enemu izmed dečkov, da naj pasejo čredo zase, on pa je šel še dalje s svojimi bivoli. Zabičil jim je tudi, naj pridno pazijo ter ne hodijo od črede.

Indijski pašniki so polni skal, grmovja, gošče in majhnih sotesk, po katerih se goveda razprši in porazgubi. Bivoli se sploh najrajši drže mlak in močvar, kjer leže in se valjajo, ali pa se solnčijo po cele ure. Mavgli jih je gnal na rob ravnine, kjer priteče Venganga iz džungle. Zdrknil je Rami z vratu in stekel k grmu indijskega trsa, kjer je našel Sivčka. „Oh,“ je rekel Sivček, „prečakal sem tu marsikateri dan. Kaj pa pomeni to pasenje?“

„Tako so sklenili,“ je odgovoril Mavgli. „Za nekaj časa sem vaški pastir. Kaj je novega pri Šir Kanu?“

„Vrnil se je v naše kraje in že dolgo te zalezuje. Zdaj je zopet odšel, kajti lov je slab. Ampak — ubiti te misli!“

„Že prav,“ je odgovoril Mavgli. „Dokler ga ni tukaj, sédi ti ali eden izmed vas štirih

bratov na oni-le skali tam, tako da bom lahko videl, kadar pridem iz vasi. Ko se pa vrne, pričakuj me pod onim velikim drevesom sredi ravnine. Naravnost v žrelo se mu ne smem zaleteti!“

Potem si je Mavgli poiskal senco in je zaspal, bivoli pa so se pasli okrog njega. V Indiji biti pastir — prijetnejšega opravka ni na svetu! Živina se pomika s počasnimi koraki, muli travo, polega in se zopet pomakne malo dalje, a niti muka ne. Bivoli govore poredko med sabo, le glasno prežvekujejo, zibljejo se drug za drugim v blatne mlake; tam se valjajo in se tako zarijejo, da jim gledajo nazadnje samo še nosovi in strmeče modre oči iz blata; leže kakor klade. Solnce pa pripeka, da skale kar migljajo v vročini. Le časih začujejo pastirji jastreba (zmirom le enega, nikoli po več skupaj), ki žvižga tako visoko nad njimi, da ga skoro ni videti. Dobro vedo: ako bi kdo med njimi umrl, ali ako bi poginila krava — takoj šine jastreb iz višine in za njim drugi, na milje oddaljen jastreb, ki je videl prvega, kako se je bil

spustil v nižavo, in za njim tretji in še eden. In še predno je žival mrtva, je okoli nje že tucat lačnih jastrebov, kakor da so se vzeli od nikoder. Pastirji spe, se vzbude in zopet zaspé, ali pa pletejo male košarice iz suhih bilk in devajo vanje kobilice; ali pa vjamejo po dve bogomoljki, ki se morata boriti; ali pa nabirajo na vrstico rdečih in črnih džungelskih oreškov in jo ovijejo okrog vratu; ali opazujejo kuščarja, ki se solnči na skali; ali kačo, ko se na svojem žabjem lovu tiho plazi skozi trsje. Potem pa prepevajo dolge, dolge pesmi s čudnimi, domačimi pripevki in dan jim traja dalje nego mnogim ljudem celo življenje. Časih si zidajo tudi gradove iz blata, in gnetejo ljudi, konje in bivole. Možem dajo trs v roke in pravijo, da so kralji, drugi možici pa njihova vojska, ali pa trde, da so bogovi, ki jih je treba častiti. Pa se zvečeri, otroci kličejo živino skup in bivoli pribobné iz blatnih mlak, da se zemlja trese pod njimi in drvé čez sivo planjavo proti vaškim svetlikajočim se lučkam.

Dan na dan je gonil Mavgli bivole na pašo in dan na dan je videl Sivčkov hrbet poldrugo miljo preko planote in je vedel, da se Šir Kan še ni vrnil. Dan na dan je podelgal po travi in poslušal šumenje okrog sebe in sanjaril o lepih dneh v džungli. Ako bi se bil Šir Kan s svojo šepasto izpotaknil v džungli ob Vengangi, bi ga bil Mavgli gotovo začutil v teh dolgih, tihih jutrih.

Vendar je napočil dan, ko ni več zagledal Sivčka na zgovorjenem mestu; zasmeljal se je in je gnal bivole v sotesko k onemu velikemu drevesu, ki je bilo baš vse v zlato-rdečem cvetju. Tam je sedel Sivček in vsa dlaka po hrbtu mu je štrlela pokonci.

„Mesec dni se že skriva, da bi te pre-motil. Sinoči pa te je zasledil in se ti je približal na streljaj s Tabakijem!“ je rekel volk sopihaje.

Mavgli je namršil obrvi. „Šir Kana se ne bojim, ampak Tabaki je prekanjenec!“

„Ne boj se!“ je odgovoril Sivček in si obliznil ustnice. „Davi sem srečal Tabakija. Zdaj že pripoveduje svojo modrost jastrebom;

toda predno sem mu zavil vrat, je povedal meni vse. Šir Kan te namerava pričakati nocoj pri vaških vratih — in sicer prav tebe, nikogar drugega. Zdaj pa leži v veliki, suhi soteski ob Vengangi.

„Ali je danes že jedel, ali še ni vjel ničesar?“ je vprašal Mavgli, kajti odgovor je pomenil zanj življenje ali smrt.

„Davi je ubil mrjasca in potem se je napil. Saj veš, da se Šir Kan ni znal nikdar postiti; celo na maščevanje pozabi ob požrešnosti.“

„O, budalo budalasto! Kaj je pač žival! Najedel se je in napil in zdaj misli, da bom čakal, da se še naspi! Kje pa leži zdaj? Da nas je le deset, pa ga pobijemo kar tam, kjer leži. Bivoli ne pojdejo nadenj, predno ga ne zavohajo, toda njihovega jezika ne znam. Ali se mu lahko približamo od zadaj tako, da ga zavohajo?“

„Plaval je daleč po Vengangi z vodo, da bi jim zmešal sled,“ je odgovoril Sivček.

„To mu je svetoval Tabaki, stavim. Sam bi se ne bil kaj takega spomnil!“ Mavgli

je stal s prstom v ustih in je premišljeval. „Velika soteska ob Vengangi. Ta se odpira proti planjavi komaj pol milje od tod. Čredo lahko zaženem skozi džunglo, kjer se začena soteska, in potem jo obrnem vanjo, — toda tiger bi se takoj odplazil! Zapreti mu moramo izhod. Sivček, ali mi moreš razdeliti čredo?“

„Jaz sam ne, mogoče, — ampak privedel sem ti bistrega pomagača.“ Sivček je oddirjal in je zlezel v brlog. Nato pa se je prikazala velikanska siva glava, ki jo je Mavgli koj spoznal, in vroči zrak je presunil najgroznejši krik, kar jih pozna džungla — tako tuli samo volk, kadar gre opoldne na lov.

„Akela! Akela!“ je vzkliknil Mavgli in je zaploskal z dlanmi. „Lahko bi si bil mislil, da me ne pozabiš. Težko opravilo nas čaka. Razdeli čredo, Akela! Krave in teleta posebej, a bike in bivole-orače zase!“

Volkova sta planila drug za drugim med čredo, ki je pihala in vzdigovala glave, in sta jo razdelila v dvoje gruč. V eni so stale krave s teleti v sredini; divje so buljile ter bile ob tla, pripravljene, da poteptajo in po-

hodijo volka, če bi se le ustavil. V drugi so rohneli biki in voli; toda ti so bili manj nevarni, dasi so bili navidez bolj strašni; kajti niso imeli braniti telet, temveč le sebe. Šest mož bi ne bilo moglo razdeliti črede tako natanko.

„Kaj je še treba?“ je sopihal Akela. „Že se hočejo pomešati in združiti!“

Mavgli je skočil Rami na hrbet. „Bike na levo, Akela! Ti pa, Sivček, pazi, da se ti krave ne razkrope, in ženi jih na spodnji konec soteske!“

„Kako daleč?“ je vprašal Sivček sopihaje in hlastaje.

„Da bosta obronka višja nego more skočiti Šir Kan!“ je vpil Mavgli. „Tam jih ustavi in zadrži, dokler ne prideva tja!“ Akela je zatulil in biki so oddirjali; Sivček pa se je postavil pred krave. Hotele so ga poteptati, on pa je drvil pred njimi naravnost na spodnji konec soteske, medtem ko je Akela gnal bike daleč na levo.

„Prav tako! Še malo jih poženi! Previdno zdaj — previdno, Akela! Če hlastneš

še enkrat po njih, pa te pobodejo. Huja! To je bolj divja gonja nego lov na zveri. Ali si si kdaj mislil, da teko te živali tako besno?“ je vpil Mavgli.

„Jaz — jaz sem jih tudi lovil — svoje dni,“ je krehal Akela ves prašen. „Ali naj jih zavrnem v džunglo?“

„Aj! Kar! Kar! Urno jih zavrni! Rama je divji od jeze. Oh, da mu ne morem povedati, kaj bi rad danes od njega!“

Zdaj so se obrnili biki na desno in priplomastili v goščavo. Drugi pastirji, ki so pasli svojo živino pol milje stran, so bežali v vas, kar so jih nesle noge, in vpili, da so bivoli pobesneli in utekli.

Toda Mavglijev načrt je bil prav priprost. Obiti je hotel griček, priti do vhoda v sotesko ter pognati po nji bike in zajeti tako Šir Kana med bike in krave. Vedel je namreč, da se Šir Kan po obilni jedi in pijači ne bo mogel boriti, niti plezati po strminah soteske. Že je miril bike s svojim glasom, Akela pa se je držal daleč zadaj in samo zdaj in zdaj zarohnel, da požene pre-

počasno živino. Opisati sta morala širok, širok krog, ker nista hotela priti preblizu soteske in opozoriti Šir Kana. Končno je zbral Mavgli zbegano živino na jasi, ki se je razprostirala visoko pred vhodom v sotesko. Z višine se je videlo čez vrhove dreves v ravnini. Toda Mavgli je ogledoval le strmine ob obeh straneh soteske, in prav zadovoljen je opazil, da so bile skoraj navpične. Tudi srobrot in trsje, ki je rastlo in viselo po obronkih, ni bilo pripravno, da bi mogel tiger čez.

„Naj si oddahnejo, Akela!“ je rekel in mu pomignil z roko. „Niso ga še zavohali. Naj pridejo do sape. Povedati moram Šir Kanu, kdo je prišel k njemu v vas. Imamo ga v pasti!“

Zaslonil je usta z rokami in zakričal po soteski; odmevalo je skoraj kakor v predoru, od skale do skale se je odbijal jek.

Po dolgem času se je zaslišalo zateglo, zaspano renčanje sitega tigra, ki se je bil pravkar prebudil.

„Kdo kliče?“ je vprašal Šir Kan, in bleščeč pav je izfrfotal vrešče iz soteske.

„Jaz, Mavgli! Živinski tat, čas je, da gremo k skali posvetovanja! Navzdol — poženi jih, Akela! Navzdol, Rama, navzdol!“

Čreda se je ustavila za hip na robu strmine, toda Akela je zalajal divje in pokazal svoje zobe in bivoli so zdirjali drug za drugim kakor zdrči parnik po rečni brzini, da jim je letel pesek in kamen izpod nog. Zdaj, ko so se bili spustili v dir, se niso mogli več ustaviti; in predno še so prišli prav v sotesko, je Rama zavohal Šir Kana in je zamukal.

„Ha! Ha!“ se je zasmejal Mavgli na njegovem hrbtu. „Zdaj veš, kaj je!“ in hudo-urnik črnih rogov, penečih se gobcev in izbuljenih oči je drvil in se valil navzdol po soteski kakor grušč ob povodnji. Slabejši bivoli so bili potisnjeni na stran v réber, kjer so divjali med srobrotom. Vedeli so, kakšno opravilo jih čaka: pohoditi vse, kar jim pride pod noge. Proti temu silnemu navalu je celo tiger brez moči. Šir Kan je slišal bobnenje, vzdignil se je, stekel po soteski in iskal ob straneh, kod bi ušel. Toda stene v soteski so bile navpične; iskal je in iskal izhoda, kajti vse na svetu rajši nego boj s polnim trebuhom. Čreda je drla skozi močvaro, iz katere se je bil pravkar vzdignil, in mukala je, da je bučalo in grmelo po ozki soteski. Mavgli je slišal kakor v odgovor mukanje iz spodnjega konca soteske in je videl, da se je Šir Kan obrnil naravnost sem, bikom naproti; vedel je tiger, če pride do tega, da je le še bolje srečati se z biki nego s kravami, ki imajo teleta v svoji sredi. Rama se je v divjem diru izpodtaknil, se zopet vzpel,

stopil na nekaj mehkega in z biki za petami se je zaletel v nasprotno čredo, da je sunek kar vzdignil slabejše bivole. Obojna čreda je divjala v ravnino, kamor je prisopihala pobita in pobodena. Mavgli je še pravočasno skočil Rami z vratu in udrihal je s palico na levo in desno.

„Hitro, Akela! Razdruži jih! Razpodi jih, drugače se pobodejo sami med seboj. Razženi jih, Akela! Hej, Rama! Hej, hej, hej, dečica! Počasi zdaj, počasi! Končano je!“

Akela in Sivček sta švigala semtertja, grabila bivole za noge in, čeprav se je čreda vrtela ter hotela zopet zdivjati nazaj po so-teski, se je posrečilo Mavgliju navsezadnje obrniti Ramo, a druga živina je sledila svojemu vodniku.

Šir Kanu je bilo za enkrat dovolj. Bil je mrtev in jastrebi so se že zbirali krog njega.

„Bratca — vidita, taka je pasja smrt!“ je rekel Mavgli in potipal po svojem nožu, ki ga je vedno nosil v nožnici okoli vratu, odkar je živel med ljudmi. „Saj se je vedno izogibal poštenemu boju. Lepo bo videti nje-

govo kožo na skali posvetovanja. Zdaj pa urno na delo!“

Navaden deček še v sanjah ne bi poskusil dreti deset čevljev dolgega tigra, Mavgli je pa vedel bolje nego marsikdo, kako leži živalska koža in kako se odere. Bilo je naporno delo in Mavgli je rezal, trgal in stokal eno uro, volka pa sta molila jezik iz gobca, ali pa sta prišla in pomagala, kakor jima je ukazal.

Nenadoma je začutil roko na plečih in ko se je ozrl, je zagledal Baldia s puško. Otroci so bili povedali v vasi, da so se bivoli splášili in Baldio je šel jezen iskat Mavglija, da bi z njim zaoral, ker ni pazil na čredo. Volkova sta izginila takoj, ko sta zagledala prihajati moža.

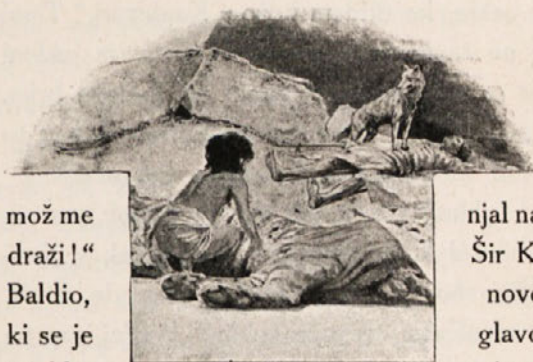
„Kakšna neumnost je pa to?“ je rekel Baldio ves jezen. „Ti boš dejalo tigra iz kože? Kje so ga pobili bivoli? Pa saj je tisti šepavi tiger, ki je obljubljenih sto cekinov za njegovo glavo. Dobro, dobro: skozi prste bom ti pogledal, ker nisi bolje pazil in ti je ušla čreda, in morda ti podarim

še cekin, ko oddam kožo v Kanhivari.“ Tipal je po žepih za kresilnim kamnom in jeklom ter se sklonil, da bi ožgal Šir Kanove brke. Večina indijskih lovcev opali tigru brke; to brani, da jih ne hodi njegov duh strašit.

„Hm!“ je rekel Mavgli napol zase in je vlekel kožo s prednje tace. „Tak v Kanhivaro hočeš nesti kožo? In nagrado dobiš, in meni daš mogoče cekin? Poglej, jaz pa si mislim kožo obdržati in jo porabiti zase. Hej, starec, proč z ognjem!“

„Kako se pa govori z glavnim vaškim lovцем? Tvoja sreča in neumnost bivolov sta ti pripomogla, da si ga ubil. Tiger se je bil pravkar nažrl, drugače bi bil zdaj že dvajset milj odtod. Saj ga ne znaš niti odreti, kakor gre, pritepenče beraško ti! In vraga, meni Baldiu, bo kdo prepovedoval požgati mu brke! Mavgli, niti beliča nagrade ne dobiš od mene, ampak par okrog ušes! Pusti mrho!“

„Tako mi bika, ki me je odkupil,“ je rekel Mavgli, ki se je ravno trudil, da bi odrl tigru pleče, „mar naj klepetam ves dan s staro opico in tratim čas? Sem, Akela, ta

mož me
draži!“
Baldio,
ki se je
še|skla-

njal nad
Šir Ka-
novo
glavo,
se je ma-

homa iztegnil po travi in nad njim je stal siv volk. Mavgli pa je mirno odiral tигра, kakor da je sam v celi prostrani Indiji.

„Da-a,“ je zamrmral med zobmi. „Vendar imaš prav, Baldio! Od tebe ne dobim nikdar niti beliča nagrade. Med tem šepavim tigrom in menoj je bila dolga vojska, prav dolga, in zmagal sem jaz.“

Baldiu ne smemo delati krivice; da je bil deset let mlajši in da je srečal Akelo v gozdu, bil bi se z njim pograbil. Toda — volk uboga dečka, ta deček pa ima svojo pravdo in vojsko s tigrom ljudožrcem — to ni kar tako naravno! To je čarodejstvo,

coper najhujše vrste, si je dejal Baldio in je strahoma mislil, če ga bo pač varoval amulet, ki ga ima okoli vratu. Ležal je prav mirno in pričakoval vsak hip, da se izpremeni še Mavgli v tigra.

„Maharej! Veliki kralj!“ je hripavo vzdihnil.

„Tako je!“ je rekel Mavgli in se ni okrenil, samo nasmehnil se je.

„Star mož sem. Nisem vedel, da si kaj več nego pastir. Ali mi dovoliš, da vstanem in grem, ali pa boš ukazal svojemu služabniku, da me raztrga?“

„Pojdi v miru! Drugič pa se ne jagmi z menoj za plen. Izpusti ga, Akela!“

Baldio je odkrevljal proti vasi kar je mogel brzo in se je oziral naskrivaj preko pleč, ali se Mavgli nenadoma ne izpremeni v kaj strašnega. Ko je prišel v vas, jim je pripovedoval tako prečudno pravljico o copru in zacopranih živalih, da je celo svečenik debelo gledal.

Mavgli pa je nadaljeval svoje delo; zmračilo se je, predno je slekel mrhi s pomočjo volka ogromno krvavečo kožo.

„Zdaj jo moramo pa skriti in gnati bivo-
vole domov! Pomagaj mi jih zbrati, Akela!“

Zbral je čredo ter jo gnal domov skozi
meglo in mrak. Ko so prišli blizu vasi, je
zagledal Mavgli polno luči; in zvonove in
školjke je slišal, ki so tolkli v tempeljnu na
nje. Pol vasi, se mu je zdelo, da ga čaka
pri vratih. „Zato, ker sem ubil Šir Kana,“
si je mislil. Toda nenadoma mu je završala
ploha kamenja okoli ušes in vaščani so kri-
čali: „Copernik! Volčji izrod! Džungelski
bes! Poberi se! Pobegni, drugače te sve-
čenik izpremeni v volka, kar si bil! Izproži,
Baldio, izproži!“

Puška je počila in mlad bivol je zamukal
od bolečine.

„Nov coper!“ so zavpili vaščani. „Kroglje
odvrača! Baldio, to je bil tvoj bivol!“

„Kaj pa je to?“ je strmel Mavgli, ko
je letelo kamenje zmirom gosteje.

„Prav podobni so našemu krdelu, ti
tvoji bratje,“ je rekel Akela in sedel mirno.
„Pamet mi pravi, da te hočejo izgnati, če
kroglje sploh kaj pomenijo.“

„Volk! Volčji mladič! Poberi se odtod!“ je kričal svečenik in vihtel vejico svete rastline „tuki“.

„Odtod? Zadnjikrat so me izganjali, ker sem bil človek, zdaj me izganjajo, ker sem volk! Pojdiva, Akela!“

Ženska — bila je Mešua — je prihitela skozi množico k čredi in je vpila: „Ah, sinko, sinko! Pravijo, da si čarovnik, ki se lahko izpremeni v žival, kadarkoli hoče. Jaz ne verjamem tega, toda beži, da te ne ubijejo! Baldio pravi, da si zaklet, jaz pa vem, da si se le osvetil za smrt Vasue, sina mojega!“

„Nazaj, Mešua!“ je kričala množica. „Nazaj, ali pa te kamenjamo!“

Mavgli se je posmejal, a kratek je bil smeh in grd, kajti kamen mu je priletel na sama usta. „Vrni se urno, Mešua. Vse čarodjestvo — ena tistih neumnih bajk, ki si jih pripovedujejo v mraku pod drevesom! Res sem osvetil smrt tvojega sina. Zdrava! in hitro beži, pognal bom čredo hitreje v vas nego mečejo oni kamenje. Nisem čarovnik, Mešua. Pozdravljena!“

„Zdaj-le še enkrat, Akela,“ je zavpil.
„Poženi čredo noter!“

Bivoli so bili že sami nepotrpežljivi, da pridejo v vas. Akelinega lajanja ni bilo niti posebno treba; zakadili so se skozi vrata kakor vrtinec in razgnali množico na vse strani.

„Preštejte jih!“ je zakričal Mavgli zaničljivo. „Mogoče da sem katerega ukradel. Preštejte jih, kajti odslej jih vam ne bom več pasel. Pozdravljeni, otročji ljudje, in zahvalite se Mešui, da se ne vrnem s svojimi volkovi preganjat vas po vasi!“

Obrnil se je na peti in odšel z Akelo; in ko je pogledal k zvezdam, se je začutil srečnega. „Več ne bom spal v pasti, Akela! Pojdiva po Šir Kanovo kožo in potem proč. Ne; ne maram jim storiti žalega, zakaj Mešua je bila prijazna z menoj.“

Ko je vzhajal mesec nad poljano in srebril vso okolico, so videli prestrašeni vaščani Mavglija z obema volkovoma za petami in z butaro na glavi odhajati z enakomernim volčjim korakom, ki požira dolge milje

kakor ogenj suho
slamo. Vaščani
pa so zvonili ter
bili na školjke v

tempeljnu glasneje nego kdaj. Mešua je jokala, Baldio pa je predel bajke o svojih dogodkih v džungli in nazadnje je povedal, da je stal Akela na zadnjih nogah in govoril kakor človek.

Mesec je zahajal za džunglo, ko so prišli Mavgli in oba volkova na grič k skali posvetovanja in so se ustavili pri brlogu matere volkulje.

„Izgnali so me iz človeškega krdela, mati,“ je zavpil Mavgli, „toda vrnil sem se s Šir Kanovo kožo, kakor sem bil obljubil.“ Mati volkulja je prilezla počasi iz brloga s

svojimi mladiči in oči so se ji zaiskrile, ko je ugledala kožo.

„Saj sem mu rekla takrat, ko je rinil glavo in pleča v to-le jamo in ti stregel po življenju, žabica mala — saj sem mu rekla, da boš lovca lovil! Prav je tako!“

„Dobro si naredil, bratec,“ je rekel debel glas v gošči. „Brez tebe smo bili osamljeni in zapuščeni v džungli!“ In Bagira je skočil iz goščave k Mavglijevim golim nogam. Zlezli so vsi na skalo posvetovanja in Mavgli je razprostrl kožo po gladkem kamenu, kjer je ležal navadno Akela, ter jo je pripel s štiri klini indijskega trsa. Akela je legel nanjo in klical zboru kakor prejšnje čase: „Oglejte si jih dobro — oglejte si jih, o volkovi!“ Prav tako, kakor je klical ko so bili privedli Mavglija pokazat krdelu. Posvetovanje pa je bilo vse drugo nego tedaj. Odkar so bili odstavili Akelo, je bilo krdelo brez vodnika in lovili so in borili so se kakor se je komu zdelo. Klicu so se še oglašali iz navade; nekateri izmed njih so bili hromi, ker so bili zašli v pasti, nekateri so šepali,

ker so jih bili obstrelili in zopet drugi so bili bolni od slabe hrane, mnogo pa jih že ni bilo več v krdelu. Toda vsi, ki so še ostali, so prišli k skali posvetovanja in gledali Šir Kanovo pisano kožo in njegove velikanske kremplje, ki so bingljali s skale na odratih tacah. In Mavgli je zapel pesem brez rim, pesem, ki mu je sama vrela iz srca. Pojoč glasno si je bil s petami takt ob šumečo tigrovo dlako, dokler mu ni pošla sapa. Sivček in Akela pa sta tulila med vrsticami.

„Poglejte, volkovi, ali nisem izpolnil svoje obljube?“ je vprašal Mavgli, ko je dopél. In volkovi so zalajali: „Izpolnil!“ Neki mršav in ranjen volk pa je zatulil:

„Vodi nas zopet, o Akela! Vodi nas zopet, o človeški mladič, kajti siti smo brezvladja in biti hočemo zopet svoboden rod!“

„Ne,“ je odvrnil Bagira, „tega nikoli več! Ko se prenapasete, pa boste zopet objestni. Ne imenujete se zaman svobodni rod. Hoteli ste svobode, zdaj jo imate. Najejte se je do sita, o volkovi!“

„Človeško in volčje krdelo me je izgnalo,“
je rekel Mavgli. „Poslej bom lovil sam po
džungli!“

„In mi bomo lovili s teboj,“ so rekli
vsi štirje mladiči.

Tako je Mavgli odšel in odslej je lovil
s štirimi mladiči volkovi in s svojimi prijatelji
svobodno po brezkončni džungli, dokler
ni dorastel možá.

Natisnil A. Slatnar v Kamniku.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

EDISS 0

00000441257

